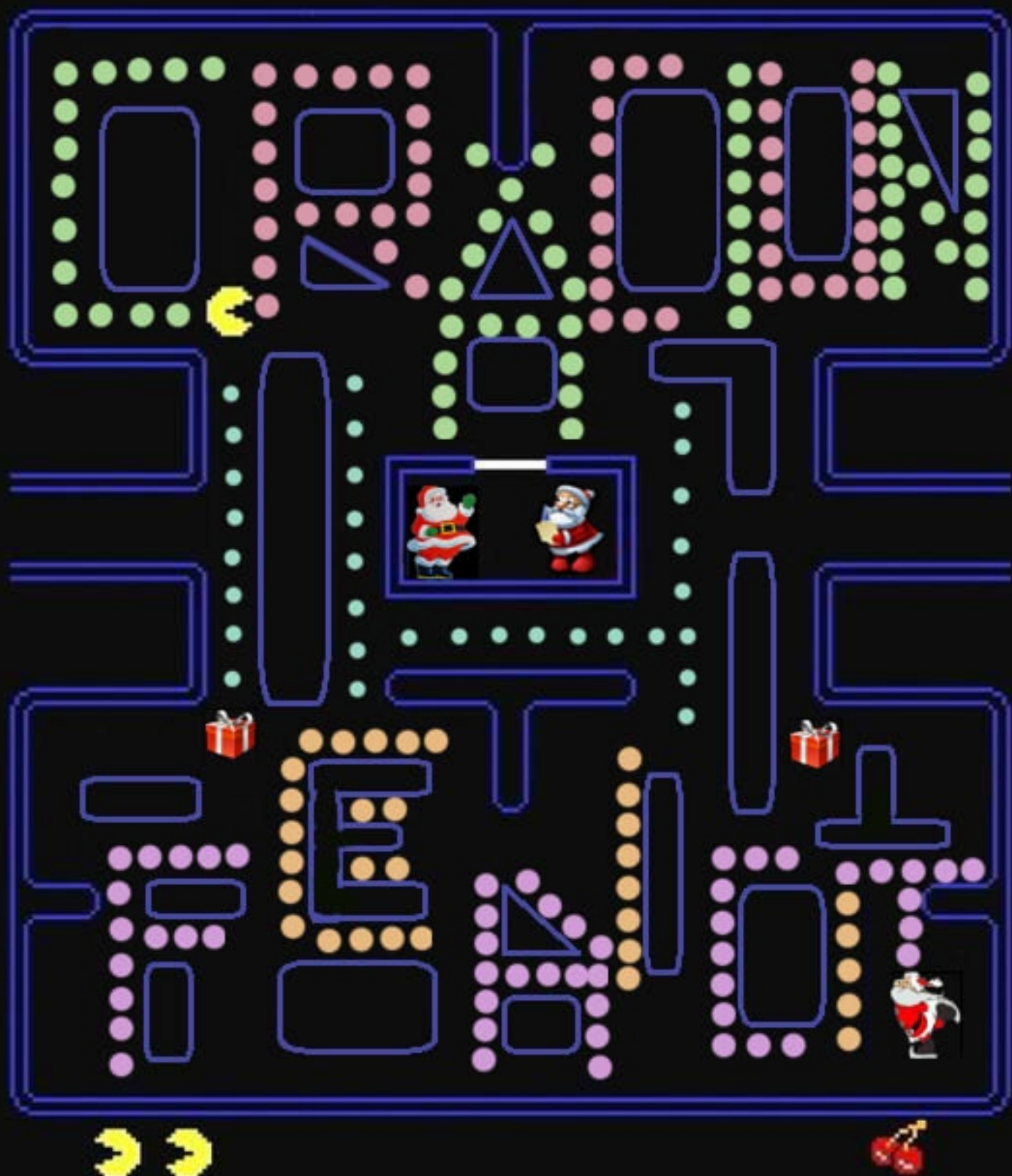

п.р. 4 (7)

Eterna și de multe ori neobservabila luptă dintre infinitivele a da și a primi, care nu rar depășesc sfera generalizării și ajung să fie conjugate: eu dau, tu primești, tu dai, eu primesc, el dă etc. O perspectivă rațională, calculată de cel puțin două ori pe zi, ar putea observa că lumea este un târg: oamenii cumpără și vând sau vând și cumpără, iau și dau sau dau și iau și nimic nu e pe gratis, oricât de mult ne-am iluziona că greșim.

Însă acest punct de vedere este doar pentru când suntem dezamăgiți, pentru când avem nevoia să dăm vina pe un rău universal și astfel să justificăm atitudinea celor care ne-au greșit. În rest, când oferim ceva (conștient, că, de multe ori, oferim și primim lucruri fără să ne dăm seama), entuziasmul crește în așa măsură încât suntem convinși, încât ne convingem că am dat pe gratis, că nu așteptăm nimic în schimb, iar, când propriul gest se întoarce spre noi, când primim, ne gândim că nu am plătit prețul în avans, că asta nu s-a întâmplat din obligație, pentru că așa se face și poate că avem dreptate, poate că entuziasmul ne deformează benefic rațiunea (până la urmă, și dacă ne-ar face să ne iluzionăm, tot benefic ar fi). Numai că, orice viziune despre lume am avea, ceea ce se întâmplă între oameni este tot un schimb, chiar dacă adesea nu este conștientizat...

Un noi dăm și voi primiți au fost și balurile de la începutul lui noiembrie: clasele a X-a au organizat Balul Bobocilor și clasele de-a XI-a Balul Absolvenților, în timp ce, în semn de mulțumire, elevii de-a IX-a și de-a XII-a au susținut momente artistice cu rolul de a încălzi atmosfera (bine, era deja destul de cald, dar, no, cum se zice, gestul contează). În cele din urmă, aceste două evenimente au reușit să devină (de) poveste și încă și cu happy ending, toată lumea fiind mulțumită de ceea ce a primit (de ceea ce oferim nu putem fi mulțumiți niciodată – cel puțin unii dintre noi).

Acest val de schimburi se intensifică simțitor prin decembrie, când Moș Nicolae vânează toți papucii de prin case (papucii curați, evident – asta l-a făcut pe fratele meu, într-un 6 decembrie, să adune toți papucii în vana umplută cu apă, că no, el vroia ca toți membrii familiei să primească daruri), iar, prin clase, toate băncile goale, ca urmare a ritualului anual ce presupune extragerea unui bilețel pe care stă mândru scris numele unui coleg de-al tău. Lui, da, lui și numai lui, trebuie (TREBUIE) să-i cumperi (și, of, nu să-i faci) un cadou ce ar fi ideal să surprindă nu doar pe el, ci pe toți. Apoi vine Crăciunul și odată cu el revin și dilematicile întrebări: Ce să dau? Dar oare eu ce o să primesc?, sau, pentru cei mai puțin reflexivi, doar prima sau, cine știe, poate doar ultima.

Noi, de Crăciun, vă dăruim acest număr nou al revistei și nu ne gândim la ce așteptăm în schimb, ci, prima dată, la speranța că darul va fi primit, va fi citit...

Ale Te

Cuprins

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Schimburii, Ale Te.....	1
Serata Exilaților, Anamaria Clujan.....	4
Reverie nocturnă, Ale Te.....	5
Oroarea din ...cealaltă sală, Theea.....	6
Parfumul, Patrick Suskind.....	7
De ce fierbe copilul în mămăligă, Aglaja Veteranyi.....	7
Dracula, Bram Stoker.....	8
Cântec de gheață și foc, George R. R. Martin.....	9
Biblioteca umbrelor, Mikkel Birkegaard.....	10
Ultimul templier, Raymond Khoury.....	10
Pânza de păianjen, Cella Serghi.....	11
Aserțiune, Ale Te.....	12
Tonalitate, Bogdana Pușcaș.....	12
Scrisoare, Bogdana Pușcaș.....	12
Diavolul poate plânge (II), Yondy.....	13
Bloody waltz (II), Alecto Nightray.....	16
Arta de a fi îndrăgostit (II), Melii.....	18
Paramnezii (II), Ale Te.....	19
Povară, Anamaria Clujan.....	21
Eu te iubesc, Andreea Ferenc.....	21
Despre unul și altul, Ilinca Mare.....	22
Dreptul de a fi eu, Maria Ionașcă.....	22
Știi, poți și mai trebuie să... vrei.....	23
Jurnal de student.....	27
Interviu cu un ... profesor.....	30
Interviu cu un ... elev.....	31
Cutia cu bomboane.....	32
Te crezi deștept?.....	35
Rebus.....	38
Sudoku.....	40
Așa le-ai rezolvat?.....	41

- Teodora Buhos -
- Maria Bodiu -
- Anamaria Clujan -
- Maximiliana Gagea -
- Oana Marian -
- Bogdan Mic -
- Denisa Pintiuță -
- Doris Precup -
- Mădălina Timiș-
- Alexandra Nadina Turcu -
- Ionut Turcu -
- Alexandra Turdean-

Codul lui Rebreanu = ISSN 2247 - 8248

De prin școală

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Serata exilaților

După ce bobocii au primit sentința irevocabilă (un an închiși în generală), ne-am gândit să le mediem cazul și am obținut pentru ei un eveniment care să le mai aline din suferință: balul. Am fixat data, i-am filmat în noile lor clase (celule), le-am dat și diplome care să dovedească apartenența la generația 102 a rebreniștilor. Am răspândit vestea care i-a bucurat, dar care a adus cu sine și mici bățai de cap suplimentare: ținutele (cel mai important lucru), ca să faci impresie. Munca grea și multă a căzut pe spatele mediatorilor, care au muncit și au organizat un eveniment de succes: balul bobocilor, anul aceasta exilați.

Ne-am prezentat îmbrăcați în ultimele rochii și costume apărute pe piață și ne-am bucurat de o seară de vineri specială, alături de judecătorii noștri, profesori și diriginți. Seara a început într-un mod plăcut, cu un aperitiv destul de delicios și o muzică ce ne-a pregătit pentru ceea ce urma să se întâmple. Pe la jumătatea serii, ne-am ales regele și regina exilaților, în urma unor probe care le-au cam venit de hac concurenților. Pot afirma, ca participant, că acest eveniment și-a îndeplinit scopul, toată lumea arătându-se mulțumită, că am reușit să le oferim bobocilor o seară care să-i facă mândri că sunt rebreniști. Distracția a continuat, însă nu destul de mult pentru unii (mai ales pentru ei), dar nu s-a supărat nimeni: am găsit destule cluburi deschise pentru a încheia ceea ce a fost doar începutul.

Așadar, închidem acest caz cu un final promițător. Până data viitoare. Așteptăm o altă generație care va avea parte de aceeași sentință irevocabilă: aceea de a fi rebrenist.

Anamaria Clujan

Reverie nocturnă

NOCTURNA BIBLIOTECILOR, sâmbătă, 17 noiembrie, de la ora 17:00, la Biblioteca CNLR, așa tot repeta afișul lipit pe avizierul școlii, încrezător în sine, gata-gata să tragă de mânecă pe toți cei care ar fi putut fi interesați de un astfel de eveniment. Până la urmă, nu el a ales, ci participanții s-au ales singuri și nici nu cred că aveau nevoie de un afiș care să-i convingă să vină, rolul acestuia fiind astfel micșorat (sau oare mărit?) până la cel de informator.

Nu pot să zic câți am fost prezenți (da, atunci au contat prezențele, nu absențele, ca la școală) în acea seară, în acea nocturnă, pentru că nu știu, pentru că nu vreau să număr, dar știu cine a fost și cred că asta este mai important. A fost Ana Dragu, supranumită Păzitoarea, Stăpînița sau *la madre de la poesia*, cea care este și mamă, și prietenă, și înființatoarea Centrului de Resurse și Referință în Autism *Micul Prinț*, dar care ni s-a arătat în acea seară ca poet și iubitor de ciocolată. A fost Dan Coman, cel (singurul (c)el) care (ne) coordonează Întâlnirile de Joi (pentru cine mai observă afișul din bibliotecă, în fiecare 11 octombrie), care ne învață să scriem și să citim (nu, nu ne-am întors în clasa I – sau, cine știe, poate că da :P). Și am fost și noi, o parte dintre fetele din grupul de la creative writing.

Dar cred că am prezentat prea categoric, că am trasat linii perfect vizibile, care să delimiteze grupuri (fie ele formate dintr-o singură persoană), când, de fapt, după ce ne-am acomodat unii cu alții, toate grupurile s-au concentrat într-unul singur, încurajate de ceaiul de anason, cu proprietățile lui benefice cu tot, și de ciocolata cu alcool. Apoi, grupul s-a lărgit și, în același timp, s-a concentrat și mai puternic: printre noi au mai apărut Gellu Naum, care ne-a citit din textele lui și despre care s-au spus povești (de-ați ști ce versuri salvatoare îți poate oferi Naum!), Bacovia, ce s-a comportat ca un adevărat poet (nu a mai putut fi oprit din recitat decât după a 3-a apăsare a butonului de închidere de la Winamp) și, preferatul meu, Nichita (Stănescu).

Alături de toți acești poeți resuscitați de propriile versuri sau de CD-ul de 700 de MB și de vreo 10 poezii, am citit și noi, ca într-o lectură privată, și am făcut fix ca Bacovia, mai ales că, după fiecare text împărtășit, primeam câte o bucățică de ciocolată, ce ne încuraja să continuăm. Cel mai mult i-a plăcut ciocolata Anei Dragu, care mi-a făcut pe plac și a citit poemul meu preferat din *Păzitoarea*, noua ei carte. Ademenită în continuare, a mai citit (și parcă a cântat) din acest volum, apoi din *Păpușa de ceară* și din alți poeți contemporani, ne-a vorbit, împreună cu Dan Coman, nu numai despre Gellu Naum, ci și despre frica de lectura publică, despre bloguri ale scriitorilor, despre experiențe de la alte de întâlniri cu elevi care scriu.

De prin școală

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

5

Eu chiar nu consideram poeții extraterestri sau mutanți sau morți (pe toți), dar, deși am mai întâlnit scriitori, pe niciunul nu l-am perceput așa de uman, de la fel ca noi ca pe Ana Dragu, care a făcut fix ce am făcut toți: a citit, a comunicat cu noi, a vorbit nu numai despre poezie, ci și despre familia ei, a mâncat și, din nefericire, a plecat. Vizita ei s-a încheiat (de fapt, îmi place să-mi spun că măcar umbra i-a rămas lipită de podeaua bibliotecii) cu niște premii-cadou, astfel încât fiecare am primit câte un volum de poezii și, ce mi se pare și mai important, un mesaj personalizat, pe prima pagină a cărților.

Ultima activitate din Nocturna Bibliotecilor a fost vizionarea filmului *Fahrenheit 451*, care prezintă o lume în care cărțile și, implicit, lectura sunt interzise. Da, titlul reprezintă temperatura la care arde hârtia. Din acest film, cel mai mult m-au impresionat oamenii-carte, oameni care învață o operă pe de rost și își pierd identitatea, devenind textul pe care îl memorează. Ei au reușit să-mi lase o întrebare înfiptă în emisfera dreaptă a creierului: oare ce carte aș alege eu să fiu?

Nocturna Bibliotecilor a mai fost sărbătorită în CNLR și de un alt grup, dar despre asta trebuie să vorbească altcineva, pentru că eu mi-am dat seama doar că și cei din sala alăturată erau foarte fericiți, după țipetele lor pline de entuziasm...

Ale Te

Oroarea din... cealaltă sală

Scârțâitul suna infernal în liniștea ce învăluia coridorul și am știut că prezența mea nu ar putea rămâne ascunsă. Șovăind, am măsurat din priviri treptele în timp ce înaintam în bezna înghețată. Stai!

Cu siguranță că am auzit un țipăt înăbușit de undeva. Mi-au trecut fiori pe șira spinării, până în vârful firelor de păr. La cât de rece era, cu puțină lumină, m-aș fi putut aștepta să-mi văd respirația sacadată aburind aerul din jurul feței, dar o presimțire sumbră mă făcu să înțeleg că nu ar fi fost așa pentru că nu exista. De asemenea, era inutil să fac cale întoarsă- eram deja prinsă într-un alt timp și spațiu; se întâmplase o anormalitate.

Am înaintat, în stare de alertă.

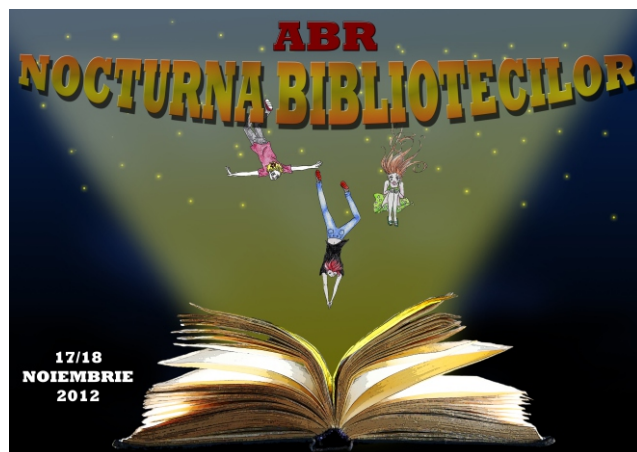
O altă ușă mi-a ieșit în cale: destinația finală. Mi s-a pus un nod în gât. Am apucat mânerul ușii cu palmele transpirate și nu am putut intra din prima încercare. Trupul nu mă mai asculta.

Iar ceea ce mi-a fost dat să văd... Pereții aveau o consistență organică. Pe mesele întinse, lumânări ardeau cu o lumină întunecată. Nodul din gât era țipătul pe care nu l-am putut scoate, nici măcar atunci când membrele entității au trecut prin mine.

Ah, o clipă! La „Nocturna Bibliotecilor“ ne-am distrat, jucând - toți cei care nu au participat la discuția despre poezie - teferi Activity.

Însă, ce se întâmplă la bibliotecă după programul din zilele normale... este o altă poveste.

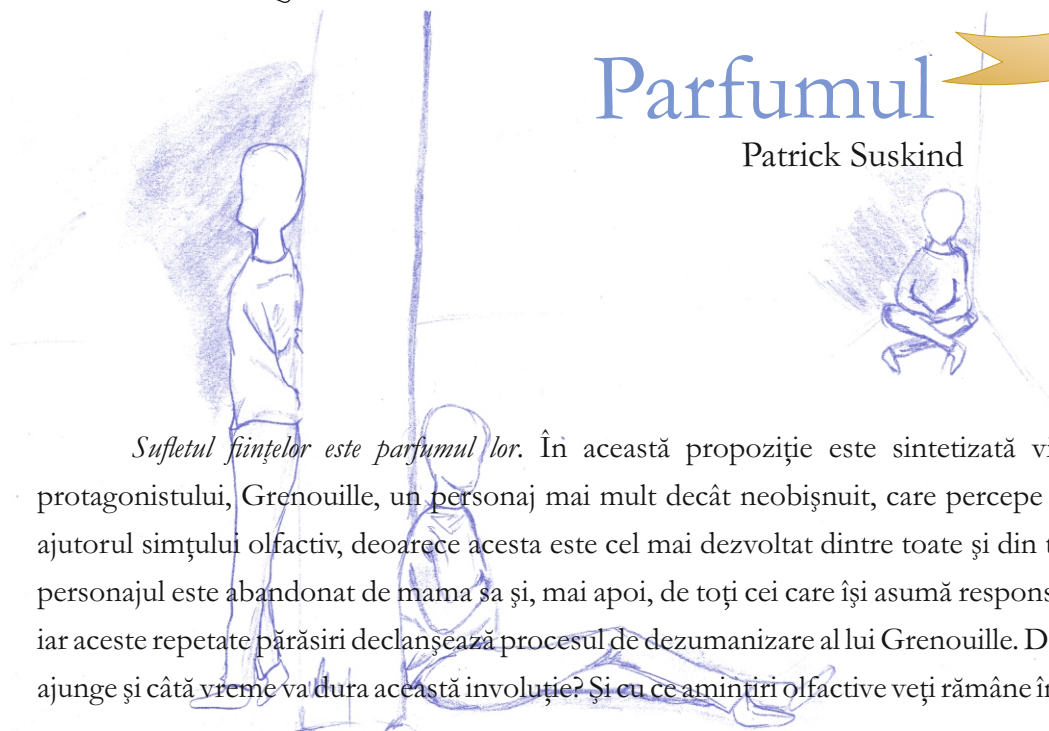
Theea

Parfumul

Patrick Suskind

Sufletul ființelor este parfumul lor. În această propoziție este sintetizată viziunea despre lume a protagonistului, Grenouille, un personaj mai mult decât neobișnuit, care percepe ceea ce-l înconjoară cu ajutorul simțului olfactiv, deoarece acesta este cel mai dezvoltat dintre toate și din toată lumea. La naștere, personajul este abandonat de mama sa și, mai apoi, de toți cei care își asumă responsabilitatea de a-l proteja, iar aceste repetate părăsiri declanșează procesul de dezumanizare al lui Grenouille. Dar oare cât de departe va ajunge și câtă vreme va dura această involuție? Și cu ce amintiri olfactive veți rămâne în urma lecturii cărții?

Ale Te

De ce fierbe copilul în mămăligă

Aglaja Veteranyi

O carte despre lumea circului și nu doar despre cel de pe scenă, ci și despre cel din lumea cotidiană, ambele forme ale acestui absurd fiind privite dintr-o perspectivă infantilă. Protagonista reușește să uimească frecvent prin meditații ce trec de sfera prozei, prin enunțuri-poezie: *Tata a murit de absență*, astfel (își) explică ea dispariția unuia dintre părinți. *Omul trebuie să învețe să fie singur*, aceasta este una dintre lecțiile învățate la internat. *Îmi cunosc țara după miros. Miroase ca mâncarea mamei*. Așa își imaginează fetița spațiul în care s-a născut, România...

O carte nu doar despre străinătate, ci mai ales despre străinătăți, o carte ce a reușit să-mi aducă aminte de *Ai toată viața înainte* de Romain Gary. Dar despre asta altă dată...

Ale Te

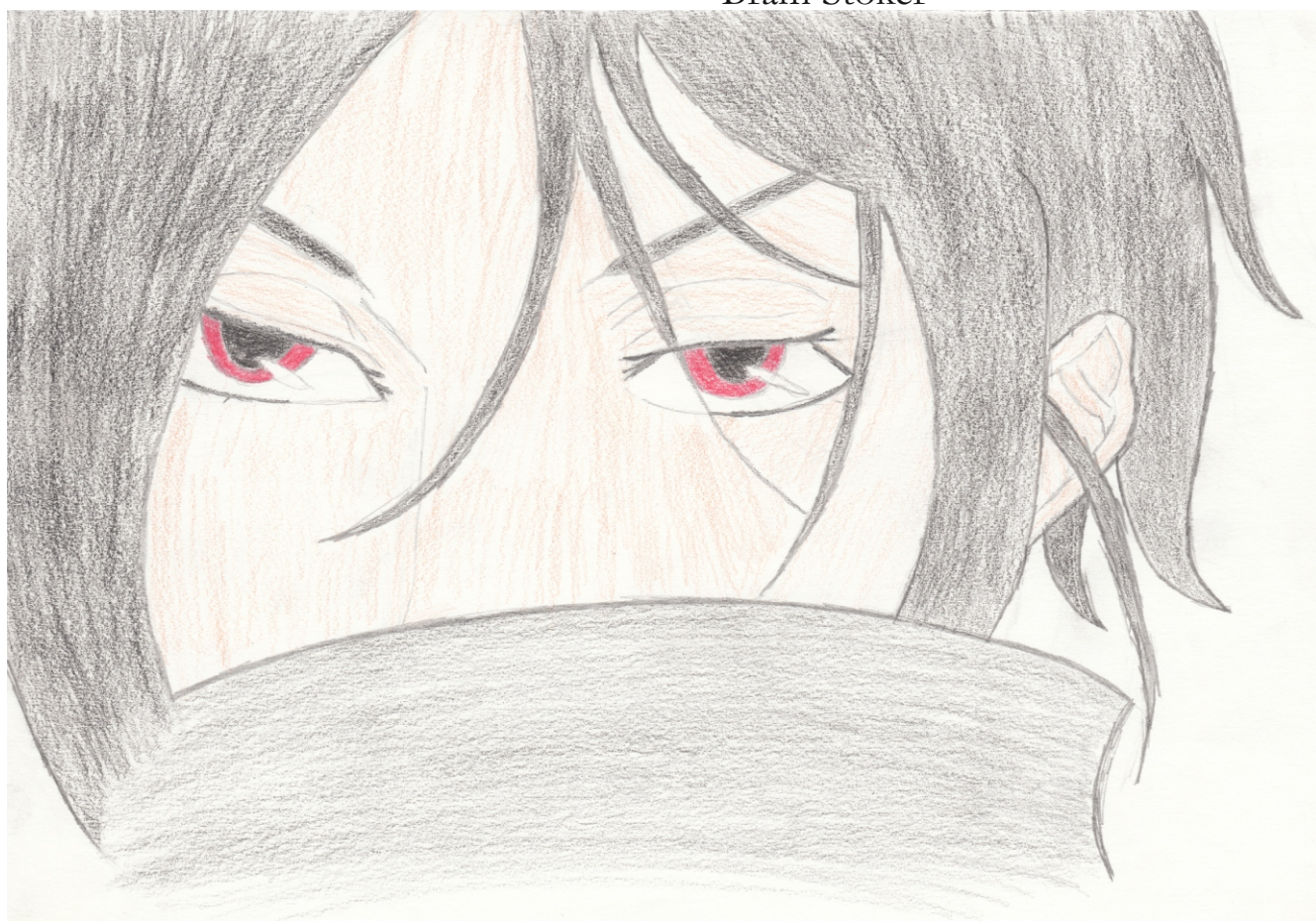

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Dracula

Bram Stoker

„Nu judeca o carte după ecranizarea ei ". Acesta este îndemnul pe care l-aș oferi oricărei persoane care găsește interesantă povestea faimosului conte Dracula.

Jonathan Harker, un tânăr asistent de avocat originar din Anglia, pornește într-un voiaj în Transilvania, din motive de natură profesională. Primirea de care are parte la hotelul „La Coroana de Aur " nu este tocmai călduroasă. Proprietarii acestuia îl atenționează pe tânăr de pericolul la care se expune vizitând castelul contelui Dracula, însă Jonathan nu le ia în considerare. Această călătorie se dovedește a fi, în cele din urmă, una cu totul neobișnuită, cu consecințe nu foarte plăcute pentru tânărul avocat în devenire.

Maria

Cântec de foc și gheață

George R.R. Martin

Unii dintre voi, probabil sunteți deja familiarizați cu acest nume. Alții poate nici nu l-ați auzit. Dar cei mai mulți v-ați da seama de ce vorbesc dacă titlul ar fi fost “Urzeala tronurilor”. Am dreptate?

Ei bine, seria „Cântec de foc și gheață” de George R.R. Martin cuprinde 5 volume, deocamdată. Și da, datorită popularității lor, s-a făcut și un serial după această poveste, dar aici vom vorbi despre cărți doar. Deși, la prima vedere, cărțile par mult prea groase, descurajant de groase, vă recomand cu căldură să le luați pe rând, să nu vă grăbiți, pentru că merită. În caz că vă pierdeți, nu găsiți vreo localitate sau nu vă amintiți vreun personaj, nu vă temeți. Volumele sunt dotate, fiecare, cu hărți și cu o listă a personajelor, just in case.

Povestea începe pe continentul Westeros, un loc frumos și linistit, dar moartea Măinii Regelui distruge acest calm târâm. Hotărât să afle motivul decesului, Eddard Stark acceptă funcția de Mână și se mută la curtea regelui Robert Baratheon. Între timp, fiul bastard a lui Ned, Jon Snow, se duce la Zid pentru a se înrola în Rondul de noapte. Băiatul pornește spre viitoarea casă cu poveștile bătrânei Nan în minte și cu speranța că toate acestea sunt doar niște legende.

De cealaltă parte a Mării Înguste se afla Essos, cel mai mare continent prezentat în serie. Acesta îi ascunde pe Daenerys Targaryen și pe fratele ei, Viserys, doi fugari care își plănuiesc întoarcerea în Westeros și preluarea moștenirii lor: Tronul de fier.

George R.R. Martin reușește să surprindă în această serie inexistența unei limite atunci când vine vorba de atingerea unui scop, cel mai adesea acesta fiind puterea. Intrigiile, alianțele, conspirațiile sunt atât de subtil sugerate încât creează un suspans constant. Fiecare sfârșit de capitol te pune pe gânduri, pentru a afla mai apoi ce s-a întâmplat de fapt, sau doar o idee, iar imaginația să completeze restul.

Am apreciat la această serie în special faptul că povestea este împărțită pe capitole, în funcție de personaj. Astfel, se poate observa mult mai ușor modul de gândire al acestora. Aș putea spune că este, de asemenea, și o serie psihologică creată cu succes.

Dacă entuziasmul meu nu v-a convins să le citiți, gândiți-vă că această serie are absolut de toate. Așa că fie că sunteți amatori de istorie, de povești de dragoste, de lupte, de religie, de descrieri, de poezie, de puțină ironie, de creaturi nemaivăzute sau de S.F.-uri, cărțile vor fi un deliciu. Nu mă credeți pe cuvânt. Convingeți-vă singuri!

Știu ce ai citit aseară

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Biblioteca Umbrelor

Mikkel Birkegaard

Jon Campelli - fiul lui Luca Campelli - este proaspătul proprietar al anticariatului Libri di Luca.

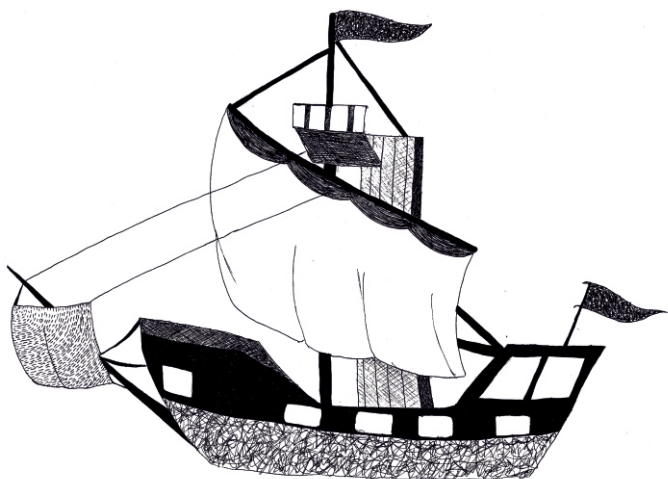
Clienții anticariatului Libri di Luca nu sunt amatori de lectură obișnuiți. Atingerea unei cărți vechi, lectura cu voce tare sau ascultarea unui cititor au alte semnificații pentru ei și asta pentru că noi nu suntem Lectori (Emitători sau Receptori). Cum pot aceștia să influențeze lectura altora și să dea naștere unor povești minunate sau să manipuleze un ascultător împingându-l la sinucidere sau chiar crimă, ce putere au cărțile sau care este cartea care salvează situația și ce caută o tânără dislexică printre cărți rămâne să aflați citind, dar atenție... și când citiți în gând puteți fi „receptați”.

Mădă

Ultimul templier

Raymond Khoury

Intriga ne poartă din America până la Vatican, prin Turcia și Grecia, pe urmele unei comori pierdute. Romanul alternează capitolele descriptive ale aventurilor Cavalerilor Templieri după bătălia de la Accra din 1291 d.Hr. cu descrierea anchetei unui jaf petrecut în zilele noastre la Muzeul Metropolitan din New York, jaf săvârșit în miezul zilei de 4 persoane purtând emblema faimoșilor cavaleri.

Acest jaf aruncă într-o cursă contra cronometru patru personaje: un arheolog, un reprezentant al Vaticanului, un detectiv și, bineînțeles, hoțul.

Romanul ne poartă prin subiecte interesante și controversate – activitatea templierilor la Ierusalim, relațiile lor cu biserica catolică, apariția și evoluția religiilor, apariția și evoluția Bibliei, Evangheliile Gnostice.

Suspansul, tema abordată precum și stilul accesibil o fac o alegere perfectă pentru lectură și totodată aveți foarte multe lucruri interesante de învățat.

Robert Avram

Pânza de păianjen

„Am avut o copilărie tristă

Fără jucării.

Niciodată nu mi-a adus cineva o jucărie. Nimeni n-a luat în seamă existența mea.”

Așa încep confesiunile Dianei Slavu, protagonista romanului „Pânza de păianjen” de Cella Serghi, redată și prin ochii bunei sale prietene Ilinca Dina.

Cartea se axează pe goana spre o fericire durabilă a protagonistei, o fată de o feminitate și sensibilitate excesive, care simte permanent nevoia de a străluci, complicându-și viața încă de la început cu ipocrizia unui joc existențial dublu.

Diana face parte dintr-o familie modestă, prinsă în drama unei decăderi din care se remarcă figura reliefată a tatălui, chinuit de problemele și nevoile familiei, de boala care îl macină și de propria fire, dar care păstrează un optimism intact.

Desfășurată între Bucureștiul interbelic, malul Mării Negre și fermecătorul peisaj al Balicului, existența Dianei nu este decât un echilibru între incertitudini și speranțe iluzorii. „Așa îmi închipui eu viața, ca o pânză de păianjen imensă, cenușie, lipicioasă, în care omul se zbate ca o muscă.”

Marcată de experiența primei iubiri, pictorul Petre Barbu, poartă cu ea idealul iubirii pe care îl caută în toți bărbații. Asupra soțului său, Michi, își revarsă candoarea și maternitatea refuzată, păstrând pentru Alex o feminitate debordantă.

„Pânza de păianjen” este un roman de dragoste care merită citit și recitit, datorită construcției personajului principal, al modului simplist, dar foarte pătrunzător al scrierii și a capacității de a face cititorul să viseze și să participe sufletește la acțiune.

Mai mult, dacă nu v-am convins, ar fi bine să știți că romanul a fost un succes încă de la lansare, prima ediție purtând o banderolă pe care scria: „Liviu Rebreanu, Camil Petrescu și Mihail Sebastian au recomandat editurii acest roman.”

Ilinca Mare

Aserțiune:

Tonalitate

Ale Te

Bogdana Pușcaș

inimile ne sunt roșii
pentru că au ruginit
de atâtea băți.

cântă-mi
ieri, vocea ta a înnoptat în mine.
m-a făcut să tresar de atâtea ori
încât am uitat să adorm.
am contemplat tavanul alb toată
noaptea.
acum, mi-e frică.
mi-e teamă
că nu o să mai am puterea să-ți
scot vocea din mine,
că nopțile mele vor deveni nopțile
tale,
că tavanul alb va fi mâine negru,
că eu voi fi tu.

Scrisoare

Bogdana Pușcaș

acum mult timp ai uitat ceva la mine:
un sărut, pierdut undeva în dulapul meu de
culoarea caramelului.
ieri l-am găsit.
e cam șifonat, dar miroase a coccolino.
când l-am prins în palmă,
mi-a sărit pe buze!

și... l-am cam izbit de perete...
acum e năucit puțin, dar se rezolvă!
trebuie doar să ajungă pe niște buze de fată,
însă nu pe-ale mele.
mâine, îl voi pune la poștă.
o să ajungă la tine joi.
puțin deshidratat, dar o să ajungă.

Diavolul poate plânge III

Yondy

(continuare din nr 3/2012)

Deja s-a făcut dimineață, eu am schimbat trenul și mă îndrept spre Herculane. Din câte am citit într-o broșură turistică, stațiunea e exact între munți. Un loc perfect pentru demoni, mai ales dacă au și turiști pe care îi pot face să „dispară”. Gara e la 3 km distanță de stațiune, așa că ar trebui să găsesc un taxi, sper.

Încă două ore până la destinație. Verific pistoalele, spre groaza celorlalți călători (când am schimbat trenul, am trecut la un Intercity cu vagoane la comun), iar controlorul mă întreabă dacă am permis de port-armă.

- Nu vă temeți, sunt pistoale de airsoft. Nu vedeți ce design ciudat au?
- Adevărat, dar cu ce scop jucați airsoft în partea asta a țării, dacă-mi permiteți?
- Păi... Am hotărât cu niște prieteni să jucăm în munți la Herculane.
- Ah, bine. Îmi cer scuze de deranj, dar nu se știe niciodată. Până la Herculane mai sunt 10 minute, peronul este pe partea dreaptă.
- Vă mulțumesc pentru informații. (Părea că vrea să scape de mine cât mai curând.)

Dar m-a îndrumat corect. După 10 minute, eram în gara băilor Herculane, parcă picat din lună. Nici urmă de taxi, noroc că aveau un bufet, de unde am comandat o cafea. Între timp, aud un claxon foarte cunoscut. Arunc o geană la șosea și văd o decapotabilă leită Jaguarului meu. La volan o tipă.

- Hei, Dante, îți place ce mașină mi-am tras?

O examinez mai atent. Părul negru tuns scurt îmi amintește de cineva, dar în același timp simt o energie demonică venind dinspre ea.

- Aloo, trezește-te. Nu-ți mai amintești de mine? Sunt...
- LADY. Normal că-mi amintesc. A mai mușcat vreun iubit de-al tău duma cu ochiul de sticlă? (Lady are un ochi roșu, dovada faptului că este jumătate demon, dar le spune tuturor că e din sticlă).
- Nu, sper că ești pregătit de misiune. Am adus mașina asta din State de 2 săptămâni așa că ai grijă la vopsea.

Of, Doamne, ce-am făcut ca să mă aleg fix cu ea ca parteneră? Parcă văd că nu o să mă aleg cu nici un ban din nou. Dar măcar o să fie distractiv.

- Ceva detalii pe lângă ce am primit în plic?
- Au crescut onorariul la 200 de miare, e de preferat să nu distrugi nimic. Trebuie să terminăm demonul până diseară, de aceea au dublat și banii, și dacă reușim, o să ajungem amândoi la gradul S.
- OK. Vreo idee unde se află demonul?
- E administratorul unui cazino din centru. Am noroc cu tine din nou, deoarece tipul nu discută decât cu cei care câștigă mult la pocher.
- Sună distractiv, dar am cam ruginit la pocher.

- Nu-i stres, turiștii joacă de parcă ar purta și chiloși de aur. Trebuie doar să cureți vreo 3. Jocul e pocher european, 5 cărți, o schimbare de mână, fără jokeri.
- Perfect. Numai Morrison mă bate la tipul acela de pocher.
- Vrei să te instalezi la hotel înainte să verifici cazinoul?
- Nu. Trecem direct la treabă, ne încasăm banii și plecăm acasă. Apropo, cine ți-a vândut mașina?
- Nimeni, am primit-o cadou de ziua mea de la Trish. Pe felicitare scria „Să nu afle Dante, o să mă tranșeze”
- Ai dreptate. Să trimită mașina mea cadou unei prietene de ziua ei? Asta-mi amintește de când ați fost la cumpărături și mi-ați trimis mie factura. La dracu', eram și falit atunci, și a trebuit să vă plătesc vouă rochiile.
- Lasă că mă revanșez eu, îmi spune Lady și mă sărută ușor pe obraz.
- Am ajuns.

Intru în cazinou. Lumea e extrem de relaxată, mesele de pocher merg ca uns pe aici. Decorul e specific anilor 30 (din nou, ăștia n-au deloc imaginație). Mă așez la o masă și cer jetoane de 1000 de lei. Vine prima mână: două perechi. Am noroc și câștig primul pot. Trece jumătate de oră și grămada de jetoane din fața mea s-a triplat. Directorul cazinoului m-a luat la ochi. Ultima mână: 10, J, Q, K de pică. 3 de cupă. Arunc 3-ul și primesc asul de pică. Imposibil, tocmai am realizat quinta royală. Adversarul meu își dezvăluie cărțile: 7 de cupă, 8, 9, 10 de aceeași culoare și J de treflă. Quintă mică, la un pas de colorată. Directorul își drege glasul:

- Domnule...
- Roșu, Anton Roșu.
- Ați transformat 1000 de lei în 5000 în jumătate de oră. Pofțiți în biroul meu, să vă semnez cecul și să bem ceva.

- Sigur, domnule...
- Melchior. Abraham Melchior.

Melchior, știu sigur că m-am mai confruntat odată cu acesta, și atunci era să mă aleg cu un cuțit între coaste.

Îi fac un semn discret lui Lady să ne urmeze. Din câte observ, are pistolul încărcat și ascuns în buzunarul interior al taiorului. Intru în biroul lui Melchior, după care ușa se închide automat.

- Câți ani au trecut, domnule Sparda?
- 7 ani par o veșnicie, nu-i așa, Melchior?
- Probabil, dar eu învăț din greșeli, nu ca alții. Scoate un revolver

din sertar

Webley-Scott . 303, cunoscut și ca Trandafirul Albastru, modificat cu TMAR.

- De unde ai revolverul lui Nero ?
- Logic, l-au trimis tipii de la SEVD după mine.

Se aude o bubuitură în ușă. Lady intră în viteză cu pistolul în mână și îmi dă răgaz să le scot pe ale mele și să-l ciuruiesc pe demon. Pentru siguranță, îi tai capul cu sabia și îl iau cu mine. O să fie un trofeu perfect pentru un nou început, fără distrugeri.

(2 săptămâni mai târziu)

- Bună ziua, ați apelat Devil May Cry. Cu ce vă pot fi de folos ?
- Maria la telefon. Ai primit coletul?
- Mda. 100.000 de coco, și poza din vremurile bune. Ai de gând să-mi dai și mașina înapoi?
- Nu, îți poți cumpăra alta cu banii ăia.
- OK, te aștept la o înghețată cândva.
- Bine zicea Trish, ești incurabil.

Închid telefonul. Bună treabă. Un nou început, bani, distracție, licență de vânat demoni clasa S și un sediu nou. Diavolul poate să plângă: Dante s-a întors la muncă. Să înceapă petrecerea !

Creativ.cnlr

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Bloody Waltz (II)

- sau cum a început totul -

de Alecto Nightray

Maricia începu să se albească la față. Trandafirul alb era simbolul familiei Beauregard. Deși nu credea în profeții, Maricia începu să se teamă.

- S-a întâmplat ceva? De ce vă uitați speriate la mine? Am făcut eu ceva rău? Melanie era îngrijorată. Mai avea puțin și începea să plângă.

- Nu. Nu ai făcut nimic. Alice încercă s-o liniștească.

- Dar atunci de ce e Maricia atât de palidă?

Știind că nu ar putea să țină un secret față de Melanie pe care o considera ca o soră mai mică, Alice îi repetă cuvintele spuse în timpul transei.

- Ar putea fi grav. Trebuie să-l anunțăm pe Sebastian. Sunt sigură că el știe descifra ceea ce am spus.

- Să descifrez ce?

- Sebastian! Te-ai întors așa de repede!

După ce Alice îi povesti despre profeția făcută de Melanie, Sebastian le liniști:

- Nu cred că e ceva important. La urma urmei Melanie a mai prezis lucruri care s-au întâmplat peste zeci de ani de la data prorocirii.

Orchestra începu un vals.

- Alice îmi faci onoarea de a-mi acorda acest prim dans?

- Sigur că da.

După ce melodia lină a valsului luă sfârșit, Sebastian o conduse pe Alice în grădina cu trandafiri și se așezară pe banca din piatră din mijlocul ei. Alice își sprijini capul de umărul puternic al vampirului. Caninii lui Sebastian se înfipseră în gâtul fetei și începu să bea suctul roșu al vieții.

- Sebastian, nu. Alice încercă să-l opească, dar vampirul era mai puternic.

Încet-încet, Sebastian nu mai era Sebastian. Începuse să-și schimbe forma. Nu mai avea părul lung și negru și nici ochii căprui. Acum era înalt, blond, iar ochii argintii îi străluceau în întuneric.

- Christian, șopti Alice șocată.

- Ești destul de credulă pentru gustul meu, dar trebuie să recunosc că sângele tău e cel mai dulce pe care l-am gustat vreodată.

Alice se dezmetici și tipă o singură dată după ajutor, după care închise ochii pentru totdeauna.

- Adio. Christian o întinse pe bancă și-i puse în mâini un singur trandafir alb, apoi se făcu nevăzut.

Auzind strigătul surorii ei mai mici, Maricia plecă s-o caute. Ajunsă în fața băncii pe care era întinsă Alice, Maricia înlemni. Nu era posibil ca surioara ei dragă să fi murit. Orchestra se opri. Toți invitații veniră în grădină. Dacă nu ar fi fost cele două puncte roșii de pe gât și rochia pătată cu sânge toată lumea ar fi crezut că Alice doarme. Atât de liniștită era expresia de pe chipul ei.

Christian se apropie de bancă părând extrem de afectat de ceea ce s-a întâmplat cu Alice. Începu să vorbească:

- Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat. După cum știți, Alice a ieșit împreună cu Sebastian în grădină, deci mai mult ca sigur că el e vinovatul. Familiarul meu, Sodom, l-a zărit de la fereastra din camera mea pe Sebastian în timp ce-i bea sângele bieteii făpturi. Acesta este acum pe urmele lui și-l va aduce aici în curând. Sodom!

Un dragon mic și negru apărură dinaintea lor, alături de un sicriu din lemn de cireș închis cu trei lacăte de argint.

- Fiindcă el este cel mai mare și deci capul familiei Moonchild până în această teribilă seară, n-o să-l omor. Însă îl voi transporta într-un loc sigur. Christian pocni din degete și micuțul dragon se făcu nevăzut cu tot cu sicriu.

-Acum eu sunt stăpânul familiei Moonchild și declar Tratatul dintre muritori și vampiri ca fiind nul. Plecați la casele voastre și să nu uitați cumva această noapte! Noaptea în care am preluat controlul asupra lumii!

Luna ieși din ascunzătoarea ei tainică. Melanie se uită la cer și se cutremură: luna era roșie ca sângele.

Arta de a fi îndrăgostit (II)

Melii

Nu știu dacă era ceva ce omul acesta nu putea face. Stătea acum în fața mea și pur și simplu parcă durerea mi-a dispărut, chiar dacă sângele se prelingea pe tot brațul meu și picura pe podea.

- Poate ai vrea să pansezi rana, îmi spuse el văzând că mă uitam în gol cu mâna în sus. Nu arată prea bine.

- Aaa, da, desigur.

Am plecat fără să mai zic nimic. Aveam un sentiment straniu legat de acest băiat. Îi puteam citi o licărire de rău în ochi... dar era interesant. Pur și simplu te atrăgea instantaneu și nu-l mai puteai scăpa din ochi. Totuși, am hotărât să stau departe de el cât de mult posibil. Simțeam ceva, nu știam ce, dar eram sigură de un lucru: nu era nici bun, nici rău sentimentul.

Mama veni după mine și mă ajută să-mi curăț și să-mi pansez rănilile. Nu le dădeam prea mare importanță. Nu era mare lucru. Ceva îmi spunea că urma să se întoarcă cât de curând la noi în han. Apoi, am zâmbit ironic. Mă amuzau și pe mine aceste presupuneri și „premoniții”. Tot ce puteam face acum era să continui să lucrez și să fiu mai atentă fără să mă mai gândesc dacă un lord bogat, atrăgător, cu priviri îndrăznețe și obraznice se va mai întoarce.

Paramnezii (II)

Ale Te

Mă privesc. M-ai transformat, fără să-ți dai seama, în oglinda ta. Mă priveai mereu și îți lăudai înfățișarea prin intermediul meu, spunându-mi: „Ce bine îți stă părul azi!”sau „Ai cei mai frumoși ochi!”sau „Îmi place cum ești îmbrăcată!”, neștiind că persoana a II-a se transforma într-o imperceptabilă persoană I. După aceea, eu te-am mai putut transforma doar în tine. Și mi-a fost suficient. Și ți-a fost mai mult decât suficient.

Ha! Ha! Ha! Auzi, om care să se transforme în oglindă! Ș' am luat foaia asta în loc să adun niște rest de mâncare din grămada aia de gunoi! Am crezut că, dacă-i famos ș' apare peste tăt, îi ș' bun ș' citim ș' noi ceva, ca să fim ș' noi... cum zic ăștia?... culți! Da' uite cu ce ne-am ales! Cu hârtie în loc de mâncare, se străduiește un cerșetor să-i explice altuia, adunându-și toată energia primită de la jumătatea de conservă mâncată la prânz, în timp ce celălalt scuipă enervat coji de sâmburi pe asfaltul umplut acum cu ființa mea, scursă, topită, legată de viață cu un singur fir, nespus de subțire, dus de la mână spre fragmentul ironizat. Și cojile se amestecă cu mine, devin una cu mine, mă schimbă, la fel ca praful, țigările pe jumătate fumate și guma lipită de trotuarul de lângă banca din parc, de la miezul nopții...

Eu nu mai sunt eu. Eu am devenit altul, poate un alter-ego, dar nicidecum cel real. Dacă nu știam cine sunt înainte, cum să știu acum? Cum să aflui? Sunt doar un eu risipit printre resturi, printre

Creativ.cnlr

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

întreguri acoperite de praf... Decât să fiu așa, mai bine nu mai sunt deloc!

Și, într-adevăr, firul subțire care făcea legătura dintre mine și viață se rupe când cerșetorul mototoleşte foaia și, odată cu ea, literele, cuvintele, sensurile, textul și poate chiar pe mine, îndreptându-se spre tufișul din spatele băncii. Nu, literatura nu e pentru toți. Dispar... Oare cine am fost? Oare cine eram?

Sunt Alexandra. Sunt și Ale. Dar, de cele mai multe ori, îmi doresc să fiu pur și simplu A. Ca să pot fi Ana, Anda, Andra, Adina, Adela, Alice, Ale sau Alexandra. Ca să pot alege. Ca să se poată alege.

- Mie îmi place Alexandra.

- Nu, e prea lung. Trebuie să fie un nume mai scurt. De ce nu Andra sau Adela? Pe mama o cheamă Adela.

- Și ce dacă pe mă-ta o cheamă Adela? Și pe bunica o cheamă Saveta și asta nu înseamnă că tre' să îi punem numele ăsta copilului! Și putem să-i spunem Ale sau Alexa fetei.

- De ce să nu alegem un nume pe care să nu fie nevoie să-l scurtăm?

- Da' ce-are dacă-l scurtezi?

- ...

Se ceartă. Continuă să se certe. Nici ei nu mai recunosc care e replica fiecăruia. Nici ei nu mai știu care cred că ar fi numele potrivit. Știu că trebuie să se certe. Să se descarce cum pot. Cum au învățat. Și țipetele, reproșurile, neputința convingerii celuilalt se răsfrâng de fapt asupra mea, cel lipit cu mâinile și picioarele de cele patru colțuri ale cărții, înțepându-mă puternic cu fiecare sunet rostit, strigat, chiar rugător. Doar așa fac oamenii de cele mai multe ori: (se) roagă prin țipete.

Pe mine aș vrea să mă cheme A. Da. Ca să nu mai caut răspunsuri. Și, mai ales, ca să nu mai caut Răspunsul. Ca să nu mai mor. Ca să rămân mort. Ce sunt eu până la urmă? Doar un mort care se joacă *de-a viul*. Se joacă, se amăgește... Caut cerul cu privirea, dorindu-mi să pot rupe o bucată din el și să mi-l atârnez la gât. Să-l aduc la mine, dacă eu nu pot ajunge la el. Mamă, mai naște-mă o dată! Ooo, n-oi fi eu Iona? Un alt fel de Iona... Oare sunt (un) el? Oare sunt (o) ea? Sunt vreun personaj al acelor cărți? Sunt autorul, S.M.? Cine? Ce?

Ești toate personajele. Ești autorul. Ești (un) el. Ești (o) ea. Ești eu. Ești noi. Suntem noi... *Suntem doi și singuri, și-n loc de inimă ne bate luna...* Suntem unul și la fel de singur. Sau nu mai suntem?

Premiul I la „Saloanele Liviu Rebreanu” decembrie 2012

Premiul I la festivalul S'love, mai 2012

Povară

Anamaria Clujan

melancolică făptură
ce poartă-n spate-o
cale lungă
ce se trage din pământ
și nu ajunge-n ceruri.
ce leagănă
din vreme
a vieții ritm duios
pulsul cel
anevoios.

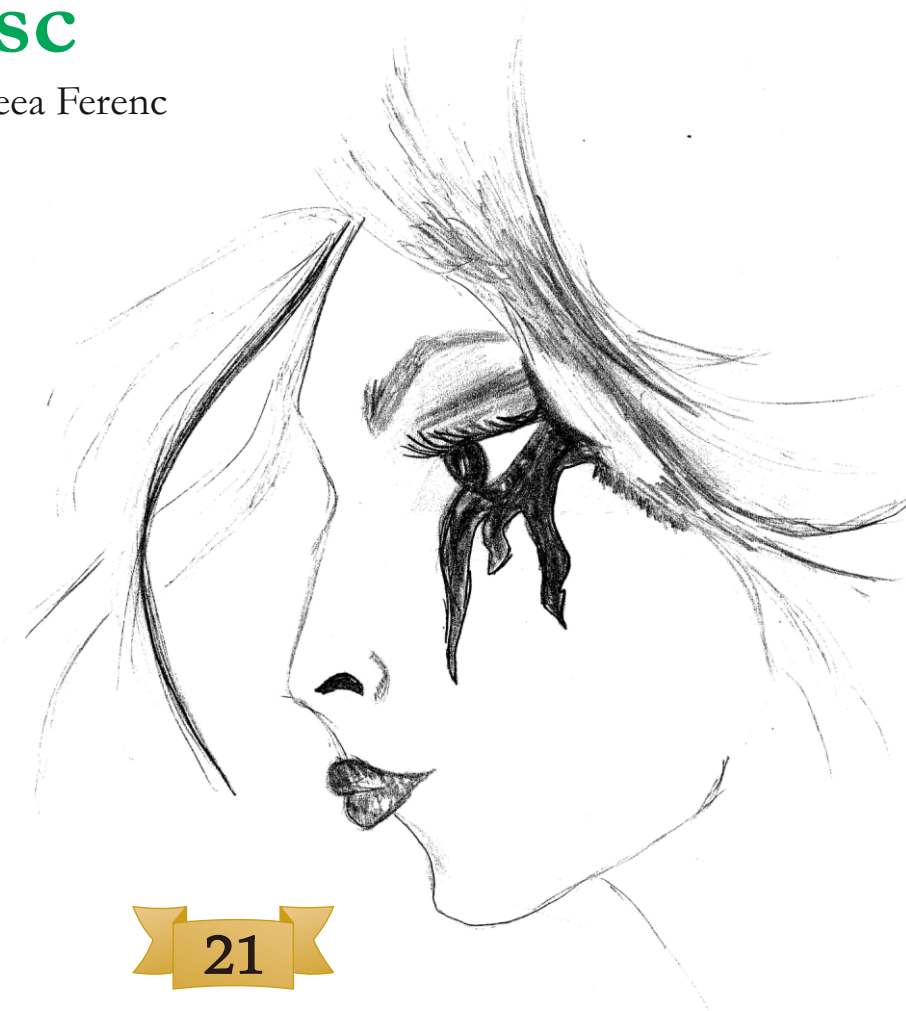
Eu te iubesc

Andreea Ferenc

e pentru prima oară
când am greșit
destinația săgeților:
în loc de suflet,
noi am ales marea.

Am fost ca doi
războinici
de dragoste-
sfâșiata.

Eu te iubesc
Lasă-mă să-mi
Înmoi pupilele-n
Zâmbetul tău.

Despre unul și altul

Ilinca Mare

Unul aspiră spre absolut, altul se mulțumește cu
realitatea cotidiană.

Unul privește și înțelege abstractul ca pe
propria ființă,

Altul se scaldă în concret ca în propria cadă.

Unul apreciază o idee bună când o înțelege,

Altul apreciază o mașină bună când o vede.

În timp ce unul mă face să-mi pun întrebări
existențiale,

Altul îmi umple mintea cu detalii tehnice inutile.

Amândoi, împreună, ar crea bărbatul perfect.

Dreptul de a fi eu

Maria Ionașcă

Oamenii iubesc lumina.

mai puțin eu.

Întunericul mă-ncântă,

fetele poartă tocuri de 17

dar nu eu.

Nu mă pot despărți de tenișii mei

Plini de noroi și ploi vechi

Împietrite în textura turquoise-ului

De blugi presălați.

Toți o aprobă pe diriga.

Eu dau din cap

Dar o țin tot pe a mea

Fie că e furtună, cutremur

Tună sau fulgeră

Ei nu au dreptul

Să-mi fure pușculița

Pictată lila-n dungi cu picățele

nu e pe placul lor

Dar e a mea și

Cu asta basta.

Știi, poți și mai trebuie ... să vrei!

Având în vedere că se apropie sărbătorile de iarnă ne-am propus să abordăm o temă „de suflet”: VOLUNTARIATUL, pentru că este una dintre căile cele mai potrivite pentru a face mici bucurii. Chiar dacă știm că pentru majoritatea rebreniștilor termenul de voluntariat nu este o noutate, ne-am gândit să vă prezentăm pachetul de bucurii, satisfacții, mici surprize, dar și muncă depusă, împreună cu timpul acordat, adică tot ce reprezintă voluntariatul de fapt.

Ce este voluntariatul?

Nu credem că există persoană care să nu fi pronunțat cuvântul sau cel puțin să-l fi auzit. Pentru fiecare dintre noi, voluntariatul înseamnă diferite lucruri, dar numitorul comun pentru toți este dăruirea, iar rezultatul, împlinirea.

Voluntariatul este atunci când dăruiești o bucată din timpul tău, când „dăruiești” preocupările tale, fără a aștepta nimic în schimb. Voluntariatul este un fel de karmă: astfel, orice acțiune are și o consecință, orice efort depus atrage după sine satisfacții care, așa cum ne spun colegii noștri voluntari, le depășesc pe cele materiale. De fapt, voluntariatul înseamnă să ajuți comunitatea din care faci parte, indiferent cum. Nu ai nevoie de un CV consistent, ci doar de puțină determinare și amabilitate. Până la urmă, și atunci când îi dai o mână de ajutor vecinei de la etajul 3 pentru a-și urca cumpărăturile, tot voluntariat faci.

„Răul pe care îl facem ne va fi iertat, probabil, dar neiertat va rămâne binele pe care nu l-am făcut” (Karl Heinrich Wagger), așa că vă invităm să încercăm, să ajutăm cum putem, mai ales că vine Crăciunul.

Bineînțeles că nu dorim să neglijăm în niciun caz formele de voluntariat organizat, care te îndeamnă la principii solide, ordine și, în principal, voință și nici nu vrem

să vă facem o impresie greșită, prezentându-vă ceva ce sună a clișeu. De aceea, ne-am hotărât să vă povestim și despre partea „grea” a „problemei”. Până la urmă, voluntariatul este ceva serios, care presupune dedicație și conștiinciozitate, mai ales că, odată ce ai intrat într-o organizație de voluntariat, cu siguranță o să ai locul tău, rolul tău, care, chiar dacă la început poate părea insignifiant (don't lose your hope, că din mic se face mare) constituie o rotiță într-un angrenaj, iar mișcarea acesteia devine importantă în scurt timp. Așadar, odată asumată această decizie, nu puteți să renunțați la prima „rafală de vânt”. Nu vrem să vă speriem totuși, voluntariatul este o investiție de suflet în primul rând și, dacă reușiți să îl fructificați, cu siguranță veți avea parte de mai mult decât simple mulțumiri.

Ce înveți prin voluntariat?

În primul rând voluntariatul este un stil de viață, te formează, te transformă în Cineva. Ajungi, în scurt timp, să etichetezi „modelele contemporane” promovate pe toate posturile „tembeliziunii” drept superficiale și inconștiente, pentru că, prin voluntariat, devii conștient de mediul înconjurător, care nu înseamnă doar iarba din parc sau copacul de la colțul blocului, ci oamenii, peisajele sau animalele de lângă tine. Ajungi - ceea ce este mai important- să înveți și despre tine.

Unde se face voluntariat în Bistrita?

Dacă v-am convins că voluntariatul e o acțiune ce poate fi trecută în programul extracurricular, vă vom da niște indicii despre organizațiile care vă pot ajuta să puneți în practică ideea de muncă voluntară. Organizații sunt multe de tot și, dacă nu le înșirăm pe toate, o facem doar din lipsă de timp și spațiu, poate chiar cunoștințe, așadar ne cerem scuze pentru omisiuni.

O să începem cu Tășuleasa Social, despre care vorbim cu multă căldură și credem că puțini sunt cei care nu au auzit de „geaca de rockeri”, așa cum își numește Alin Uhlman Ușeriu, președintele Tășu, voluntarii cu sediul la Piatra Fântânele. Pentru cei încă necunoscători, o să detaliem. Despre Tășu, așa cum o numesc voluntarii, ar fi multe de zis, dar ne rezumăm la a spune că este un ONG care întreprinde activități sociale, culturale și ecologice. De-a lungul celor 10 ani de existență, s-a făcut cunoscută prin împăduriri, ecologizări, prin „Camioanele de Crăciun”, toate organizate anual și care au reușit să strângă mii de voluntari și

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Voluntariat

personalități precum Cosmin Bumbuț, unul dintre cei mai mari fotografi români, bistrițeanca Ada Milea, monteurul și sunetistul Andrei Dăscălescu, marele actor Marcel Iureș, caricaturistul Ion Barbu, violonistul Alexandru Tomescu etc. Poți face voluntariat la Tășu participând la împăduriri, ecologizări și, cu siguranță, cu timpul vei avea un loc special printre cei 10.000 voluntari, pentru că, așa cum spune Voicu Bojan, „Lumea Tășu nu poate fi descrisă în cuvinte, ea trebuie trăită de cei care doresc să o înțeleagă pe deplin”, deci sunteți invitații noștri să încercați.” Mai multe informații puteți găsi pe site-ul lor, www.tasuleasasocial.ro sau pe pagina lor de facebook „Tasuleasa Social”.

Un alt ONG cu un rol foarte bine stabilit în comunitatea bistrițeană a voluntariatului este Fundația Inocenți. Și despre aceasta ar fi atât de mult de spus, deoarece de-a lungul anilor au dezvoltat importante proiecte: ajutarea copiilor cu dizabilități, marginalizați de societate, a copiilor rromi și a familiilor lor. Cu centrul pe strada Toamnei, fundația Inocenți adună sute de voluntari pe care îi implică în proiecte precum „Proiectul de Literatură și Educație Timpurie”, ce include un „after school” pentru copiii rromi. Acest program, am aflat, atrage din ce în ce mai mulți rebreniști. „Camioanele de Crăciun”, Gala caritabilă „Moș Nicolae” pentru copii cu dizabilități, atrag anual personalități importante precum Michael Carol, fondatorul fundației, Donn Hahn, principele Nicolae al României, Alexandru Tomescu, Răzvan Sumaș. Totuși unul dintre cele mai impresionante proiecte este „Olimpiada Inocenților”, derulată în fiecare primăvară. În cadrul acesteia sunt adunați sute de copii cu dizabilități, cărora, o dată pe an, le este împlinit visul de a fi mari sportivi. Astfel la final toți micii eroi sunt premiați cu aur, diplome, tricouri, zâmbete și încurajări.

Dacă doriți să faceți o mică bucurie copilașilor de Crăciun puteți să vă luați informațiile necesare de pe site-ul asociației www.inocenti.ro sau pagina lor de facebook Romanian Children's Relief –Inocenti.

Dacă sunteți interesați să ajutați animalele străzii, puteți da o mână de ajutor (sau să zicem o mână de voluntariat?) asociației T.O.R.A. care este tot un ONG, ce-i drept mult mai tânăr decât cele enumerate mai sus, dar cu potențial, înființat în septembrie 2011. Preocuparea organizației T.O.R.A. este ajutarea animalelor fără stăpân din Bistrița și împrejurimi, în special a câinilor. Și, cum se apropie dragile sărbători de iarnă, și cățelușii nimănui ar trebui să simtă asta. Vă sfătuim să vă implicați. Mai multe detalii despre acest ONG al „animalelor” puteți găsi pe pagina lor de facebook, intitulată T.O.R.A. (Tratament, Ocrotire și Responsabilitate pentru Animale).

Voluntariat

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Și rebreniștii fac voluntariat

Cum am spus și mai sus, știm că mulți rebreniști se dedică voluntariatului, unii de ani buni, alții de ceva mai puțină vreme, unii s-au îndreptat spre organizațiile prezentate, alții spre alte ONG-uri, dar toți pot spune că aceste activități merită din plin timpul sacrificat. Pe mulți dintre rebreniști „a fi voluntar” i-a format ca persoane, pe alții i-a ajutat să își schimbe radical părerea despre viață și mediul înconjurător, alții au ajuns chiar la a face acte de caritate. Am putea enumera nume de rebreniști dedicați acestui lucru, dar ar fi atât de mulți... Pentru a compensa, putem menționa câțiva dintre profii care sunt implicați într-ale voluntariatului. De exemplu, Felicia Câmpan, Dan Coman, care au întreprins diferite proiecte de voluntariat sau au luat parte la unele desfășurate de diferite ONG-uri.

Prietenie, bucurie sunt primele cuvinte care-mi vin în minte când mă gândesc la acest eveniment. Tășuleasa Social a organizat în această toamnă o acțiune de împădurire în județul nostru, în comuna Șieu-Măgheruș. Peste 400 de persoane am avut un scop clar și precis: „să ajutăm natura să reînvie”. De la răsăritul soarelui până la apus am plantat cca 8000 de puieți de stejar, frasin, salcâm. Voința, determinarea dar și gândul la grătarul „de după” ne-au ajutat să ducem munca la capăt.

Acțiunea s-a terminat cu un super concert susținut de Zoltan Butuc, Maria Raducan și Robin & The Backstabbers, astfel că ne-am și relaxat după atâta muncă!

Ionuț Turcu

Sper că v-am convins să faceți puțină muncă voluntară, în preajma sărbătorilor și nu numai, așa că, pentru început, am putea să dăm zilnic câte o mână de ajutor celor în nevoie, că doar „Dar din dar se face rai”.

Oana Marian și Eliza Mic

Jurnal dă student-2.0

Ce aş putea zice de viaţa de student la mitici? E ok, bă...

Dacă ar trebui s-o iau pe puncte, aş începe cu ce mă enervează cel mai mult. I can't be on time everywhere. E greu să ajungi la timp, mai ales dacă stai într-o fundătură uitată de lume, ca mine. În acelaşi timp, ardeleanul e o specie rară prin sud, din moment ce n-am mai cunoscut decât unul (de fapt una, care din întâmplare a devenit şi prietena mea =)). Am ajuns la concluzia că e bine să fii un student „sfârşit” la grupa de Neerlandeză (de fapt e olandeză da' dacă vă aud profii că ziceţi așa, jar haliţi) decât unul intrat la japoneză, cu o grămadă de muncă pe cap şi o lene mai mare, AMIN!

Lumea e super de treabă, în afară de profa care te taie de pe lista de prezenţă (dacă nu eşti în sală şi te-a trecut colegu/a) cu o satisfacţie de parcă a găsit formula tinereţii veşnice (cu aceeaşi satisfacţie m-a dat pe mine afară de la un curs.....dar a uitat să mă taie de pe listă, bulan maxim). Am mai învăţat că la jocurile de cărţi cu licitaţie nu se spune „Cine zice primul” ci „Dicere B0\$\$\$”...mda, ciudat dar funny. Gamingul e mai bine organizat decât acasă, mai ales când ne strângem cu grămada să ne-o dăm în Lambada la Street Fighter x Tekken, sau să ne împuşcăm şi opţional să ne înjurăm dupaia la Megazone (ăsta îi lasertagu', dacă trimit pe cineva la înaintare să fac puncte oricum sunt ţăran....da' câştig, sooo?). Bine, s-a întâmplat să înjur şi io un adversar, după ce m-a luat din spate şi am şi dat cu capu' de un zid. Am ieşit din labirint plin de sânge pe mufă, da asta a fost „Spoils of the winner”. Cea mai ciudată chestie legată de grupa mea e că 75% suntem „sfârşiţi” da' cât timp râdem, glumim şi „ne simtem bine”, asta nu mai contează.

Ar fi de enşpe mii de ori mai multe de povestit, dar unele prefer să le ţin pentru mine şi restul le-am uitat. So, keep calm and be the best, small bastards and bitches.

Yondy

De la mare la mic

Jurnal de student

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Licurici

E puțin cam trist atunci când te duci singur, cu trenul, sâmbătă noaptea, acasă. Asculți muzică oarecum melancolică, genul de muzică potrivită cu un mijloc de toamnă, cu frunze în prea multe culori și ploaie rece. Triste și lucrurile astea. Te mai gândești că da, acasă găsești o sobă caldă sau poate un calorifer de care să te lipești, dar brațele care ar trebui să te țină sunt cam departe. Și cu asta ajungi la punctul acela al tristeții în care nu o mai simți ca pe ceva, ci devine un lucru nedeslușit, de care îți dai seama atunci când vrei ceva și nu știi ce... sau știi, dar la ce te ajută că știi? Și de tristețea asta parcă nu vrei să te desparți, pentru că știi că atunci când o să fii iar vesel, o să uiți de dorința aceea și o să devii rece. Și iar, când o să mergi cu trenul noaptea și o să fii singur cu caietul de notițe (sau mai nou cu laptopul) în brațe, o să simți nevoia să ascuți muzică tristă de toamnă, chiar dacă-i vară sau iarnă, și o să te gândești că undeva, într-un apartament de la etajul 3, cineva s-ar putea să te aștepte și să te strângă în brațe. Sau poate nu neapărat îmbrățișarea o dorești, poate e sentimentul acela de liniște, când ascuți bătăile altei inimi și tot ce-i în jurul tău e moale și cald și licuricii imprimați pe bluză te sărută pe ureche.

Undeva aproape sau departe, e greu să-ți dai seama pe întuneric, sclipesc luminile unui orașel. N-ai nicio idee ce e acolo sau de ce are importanță, dar privind, îți aduci aminte de un alt orașel, ceva mai aproape de casă. Locul unde te plimbai prin parc, tot cândva la mijloc de toamnă, și erai singur. Te plimbai și iarna, și atunci brusc singurătatea a încetat. Și în sfârșit, o dată cu ploile de vară, n-ai mai știut dacă ai fost într-adevăr singur vreodată sau a fost doar un vis urât, pentru că deși dorința ta cea adevărată a rămas neîmplinită, ai primit în schimb altceva, poate la fel de prețios. După acel Trompi pe care l-ai băut în alt parc cu o altă dorință, când ploaia a adus mâinile voastre împreună, ai început să vezi dincolo de cea dintâi. E atât de simplu: ștergi cu atenție linia dintre realitate și vis, și dintr-o dată totul e bine. Lumea din jurul tău devine și rămâne moale și caldă. Și dacă ascuți o inimă, poate că de pe bluza de deasupra ei niște licurici o să îți gâdile din nou urechea cu luminițele lor bidimensionale.

Heri

De ce ne mai batem capul?

Odată cu acoperișul, ploaia mă udă și pe mine. Și asta pentru că la o oră la care în mod normal ar trebui să fiu în pat, stau pe un bloc de 10 etaje, cu picioarele atârându-mi deasupra pavajului. Cam mult deasupra pavajului. Probabil, dacă s-ar găsi vreun personaj care să mă împingă, aș apuca să-i recit un capăt bun de calendar înainte să frânez cu fața.

Mă întreb câteodată de ce tot fac lucrurile astea la întâmplare. Nu-i în stilul studentului de Cluj să se apuce de chestii așa de diferite ca voluntariatul la bibliotecă și lupte violente medievale. Mă rog, nu-i în stilul studentului de Cluj să se apuce de *chestii*, indiferent care ar fi alea. Și totuși, când te tentează atât mirosul de carte proaspăt scoasă de la tipar, cât și greutatea unei cămăși de zale și a unei spade lungi... ei bine nu, nu-ți ia atât de mult să-ți dai seama că nu ești un student tipic. Și când începi să te ocupi cu ambele lucruri, descoperi că nu numai că nu se exclud reciproc, dar au chiar legături strânse. Spune viitorul meu superior, care a terminat o facultate de istorie și e între primii trei din România și Ungaria la arte marțiale medievale europene.

Eu sunt puțin japonez de felul meu, chiar dacă n-am – fizic vorbind – nicio treabă cu țara de unde răsare soarele. Așa că atunci când încerc să dau un răspuns întrebării mele, mă gândesc că există undeva o națiune de oameni care, în vremurile în care pe la noi bântuia ciuma, aveau băi fierbinți și masaje relaxante. Și puteau în același timp, cu o absolută perfecțiune, să mânuiască o pensulă și o spadă.

Tot Heri

Interviu cu un... profesor

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Helena Schuster, profesor limba engleză

Cum vi se pare viața de rebrenist?

It's great!

Ce senzație aveți când vă treziți dimineța și știți că trebuie să mergeți la școală?

Îmi iubesc slujba, deci în general mă simt ok.

Cum reacționați când nu știți să răspundeți la o întrebare a elevilor?

Nu mi s-a întâmplat așa ceva.

Ce faceți când un elev dă un răspuns stupid la o intrabare?

Îl/o mai întreb o dată. Poate că se va corecta sau nu-mi rămâne decât să regret, într-un mod amuzant.

Obişnuiți să întârziați la ore?

Nu... Obişnuiesc?

De ce v-ați făcut profesor?

Iubesc copiii.

Îmi place să predau și să experimentez noi metode.

E amuzant să fi înconjurat de copii inteligenți.

Știți întodeauna la ce clasă să mergeți?

Da.

Povestiți o întâmplare hazlie din timpul orei.

Nu îmi pot aminti întâmplări, dar era un elev care a tradus motan cu „mutton”, iar eu nu m-am putut opri din râs câteva zile.

Cum vă uitați în oglindă după ce ați dat o notă mică?

Nu mă simt vinovată, este nota pe care elevul o merită.

Care este ultima perla spusă de dumneavoastră?

Spuneți voi, că știți mai bine.

Aveți cont pe facebook?

Normal, „n-ai facebook, nu ești“!

Pe câți dintre prietenii de pe facebook îi cunoașteți?

Pe toți!

Unde este biblioteca școlară?

Across the street.

Când a fost ultima petrecere la care ați fost?

- Acum o lună.

Cât credeți că mai rezistă Liviu?

Forever.

Ilinca Mare

Cum ți se pare viața de rebrenist?

Foarte tare ... atunci când nu ești la școală.

Ce senzații ai când te trezești dimineața și știi că trebuie să mergi la școală?

Iaaaaar?!?!

Cum reacționezi când nu știi să răspunzi la o întrebare?

Aștept răspunsuri din spate.

Obișnuiești să întârzi la ore?

Numai dacă este necesar și dacă e posibil.

Cum te uiți în oglindă după ce ai luat o notă mică?

Nu prea mă uit în oglindă după ce iau note mici, pentru că nu prea iau note mici.

Povestește o întâmplare hazlie din timpul orei.

Cred că fiecare oră e o întâmplare hazlie.

Care este ultima perlă spusă de tine?

La ora de germană (fac germană doar de anul ăsta) d-na profesoară mi-a spus s-o întreb pe o colegă cum o cheamă, în germană. Răspunsul meu a fost: „Cum te cheamă în germană?”

Ai cont de facebook?

Musai. N-ai facebook, nu ești.

Pe câți dintre prietenii tăi de pe facebook chiar îi cunoași?

Pe unii îi cunosc, pe alții îi știu.

Unde este biblioteca școlară?

Peste drum.

Care este ultima carte citită?

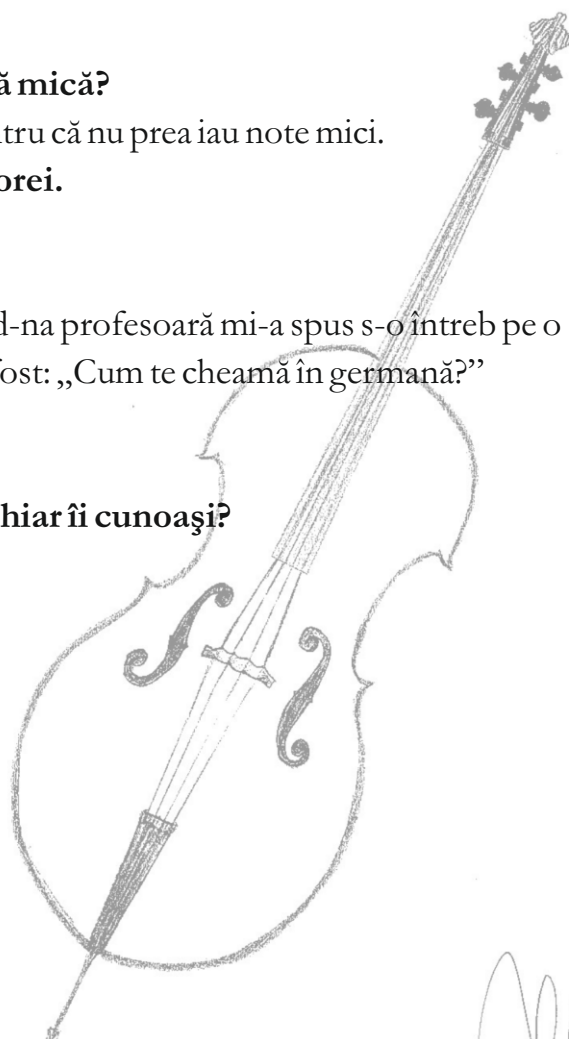
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz.

Cât crezi că mai rezistă Liviu?

Pentru totdeauna și încă o zi.

Când ai ieșit ultima dată în oraș?

Ieri.

Cutia cu bomboane

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

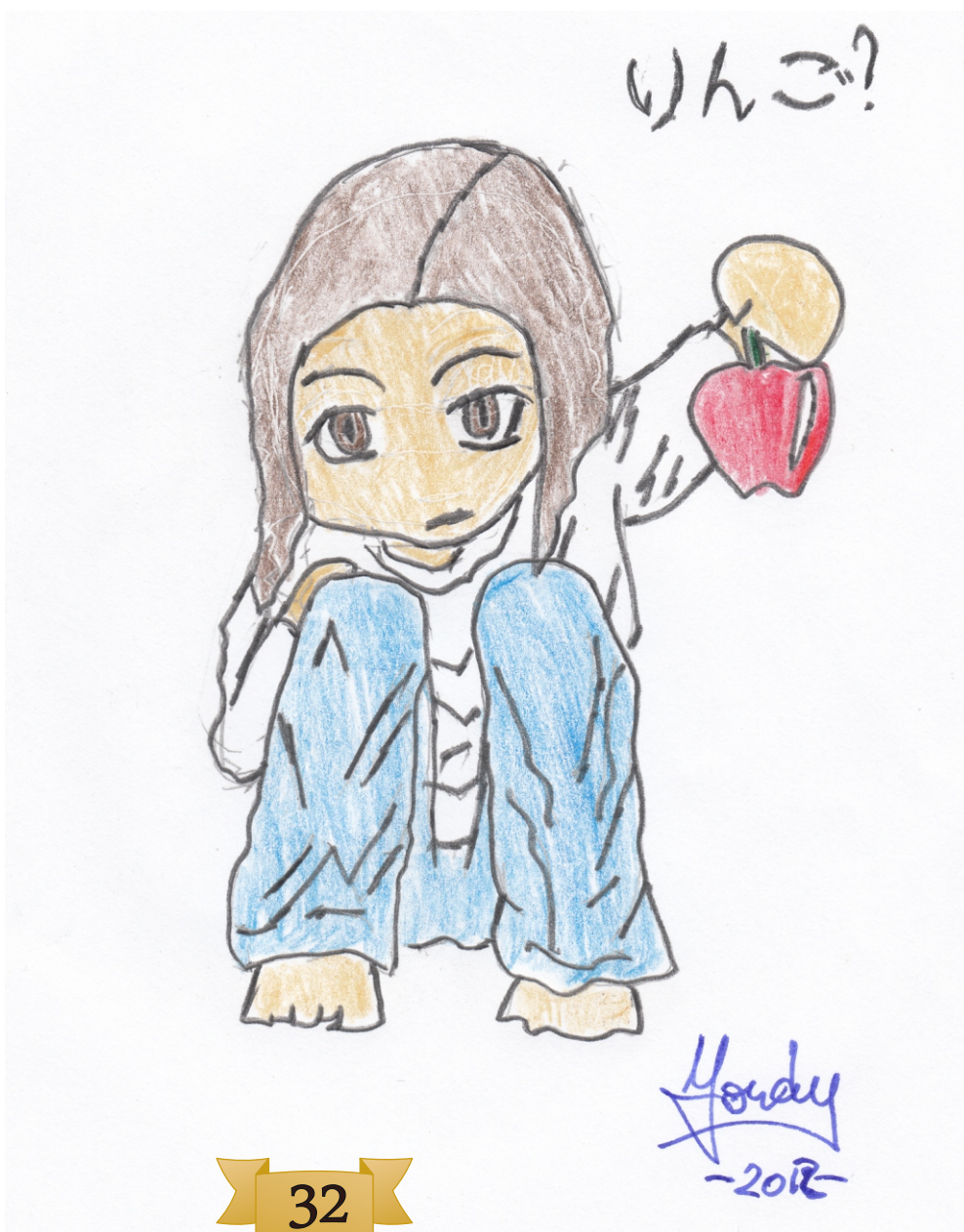
Bine ai ajuns și pe pagina aceasta. Sper că ți-a plăcut revista, până aici, și că îți va plăcea de acum încolo. De ce spun asta? Pentru că introducem o rubrică nouă, puțin mai specială, și simt nevoia unei scurte explicații.

Ei bine, ce e și cu rubrica asta, nu? Adică avem de toate: recenzii, poezie, proză, chiar și o secțiune pentru timpul liber. Nu pare că ar lipsi ceva, așa-i? Așa ziceam și eu, dar am început să mă gândesc la viața de zi cu zi și să ajung la concluzia că nu avem o o pagină mai critică, mai acidă, care să prezinte alte aspecte și sub altă lumină. Mi s-a spus să scriu. Nu prea le am eu cu scrisul, but I'll do my best.

M-am gândit să aleg acest nume, deoarece, asemenea unei cutii cu bomboane, rubrica va arăta bine tot timpul. Bineînțeles, o dată ce o savurezi s-ar putea să dai peste un gust uneori amar, alteori dulce, poate chiar acru, sau de o bomboană mult prea tare. Să nu spunei că nu v-am avertizat. S-ar putea să vă placă sau nu. S-ar putea să fiți sătui de anumite subiecte pe care le voi trata.

Cine sunt eu? Sunt tu, tu și tu, care v-ați săturat de lucrurile ce se întâmplă, deși nu ar trebui și vreți să faceți ceva. Sunt un personaj al vieții de zi cu zi, un personaj pe care hai să îl numim Teo. Să spunem că acesta e un început. A ce? Presupun că vom vedea împreună.

Teo

Cutia cu bomboane

Baluri, baluri....

A venit și luna octombrie. Foarte specială la noi, la *Liviu*, deoarece atunci încep clasele a 10-a și a 11-a organizarea balurilor. Odată cu asta vine și stresul găsirii unei ținute perfecte.

Băieții sunt cei mai relaxați. Un costum închis la culoare, simplu, o cămașă mai deschisă și cravată sau papion. Acesta ar fi tertipul în general, plus pantofii negri. Freza depinde de băiat, dar și ea este realizabilă într-un timp decent, deci să vină balul! Frumos, elegant, simplu și cel mai important: fără bătaie de cap, asta dacă te-ai pregătit din timp.

Dacă ești fată, ai dat de naiba. Bineînțeles că îți trebuie o rochiță nouă. Nu poți să o iei pe cea de anii trecuți, că doar sigur te-a văzut tot liceul purtând-o deja și toți își amintesc de ea. Să fim serioși! Așa că începe goana prin oraș și, cum de cele mai multe ori nu găsești nimic aici, te duci la mall-urile din Cluj, că no...

Bineînțeles că acolo te mai întâlnești și cu o altă fată din liceu care încearcă rochia pe care ai pus tu ochii și singurul lucru decent care-ți vine-n cap este renunța la ea, la rochie, pentru că și ea, „altă fată” va face același lucru. Cum să ai aceeași rochie cu a altei fete? E strigător la cer! Dar ce are? Ce e rău în asta? Nu am înțeles niciodată. Draga mea, fiecare om e unic în felul lui și nu asta trebuie să strige haina de pe tine. Pe vremea lui Ceaușescu crezi că aveau vreo problemă? Știi că e diversitate și că ai de unde să alegi, dar totuși nu e cazul să faci o așa tragedie din faptul că cineva are aceeași ținută ca și tine. Desigur, pantofii: cei din dulap nu se potrivesc și-ți trebuie o pereche nouă, precum și accesorii, pentru că nimic din ce îți dă afară din cutii nu ți se potrivește.

Am trecut și de etapa asta și suntem pregătiți de bal. Dar stai! Clasele a 11-a au venit cu o idee BUNĂ, părerea mea, și anume un bal cu tema „Bal mascat”. Ce se întâmplă la orice alt liceu în afara de Liviu: lumea se îmbrăca elegant și venea cu măști, de care era mândră și pe care le folosea până la sfârșitul serii, conform temei. Ce se întâmplă la noi: clasele a 12-primesc cadou masca de la clasele mai mici. Bineînțeles, se presupune că ar trebui purtate, dar, din nou, suntem Liviu. Așa că puțini din cei de a 11-a au avut mască și chiar mai puțini au purtat-o, iar clasele terminale, poate, le-au purtat la intrare. Toata chestia cu masca nu a ținut mai mult de două piese. Așa s-a dus tema balului pe apa sâmbetei (sau a vinerii).

De ce nu putem respecta o temă? De ce nu se poate face un lucru și să se țină de el? Mie mi s-a părut ideea frumoasă, deși știam că nu o să se respecte. E foarte ușor să prevezi asta consultând site-urile de socializare. Era doar o mască. Atât. Dar, desigur, nu mergea cu ținuta sau nu era neagră, să se asorteze costumului, sau măcar roșie, în plus cât timp o purtai îți ținea și cald. Așa că de ce să o mai porți?

Cred că suntem mult prea afectați de sindromul „uniforma”. Suntem obișnuiți să ni se ceară să ne îmbrăcăm într-un anumit fel care poate nu este stilul nostru. Dar, dragii mei, totul este personalizabil. Astfel, este mult mai ușor să încalci regulile. Și mai amuzant. Dar nu aceste reguli. Pentru că tu ești într-o perioadă în care simți nevoia să te afirmi și să susții sus și tare că Batman e mic copil pe lângă tine. Dar știi ce? Și el purta MASCĂ!

Cutia cu bomboane

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Lăsând la o parte tema nerespectată, un lucru important la bal este DJ-ul, care știe sau nu știe să facă atmosferă, mai ales atunci când probele artistice de la concursul de miss și mister sunt scoase din program. Consider că ar trebui să fie muzică antrenantă tot timpul, că doar asta ar trebui să însemne balul: dans (păcat că atâta de mulți se gândesc doar la mâncare...). Dar, din nou, nu poți mulțumi pe toată lumea.

Ajungem și pe ringul de dans, unde, surprinzător, lumea nu încapă. Cine ar fi crezut? Observi frumos colegi de-a tăi mergând la fete din alte clase să le ia la dans și faci același lucru. Te întreb: Ce au colegile tale? Știu că te-ai săturat să le ceri temele zilnic la copiat și să le sâcâi în timpul testelor să îți spună răspunsul, dar eu cred că merită măcar puțină apreciere din partea ta, măcar pentru teme și teste, dacă nu pentru simplul fapt că îți sunt colege. Ajungi la bal ca simplu spectator și începi să îți dai răspunsuri la întrebări, întrebări care nu bântuiau prin mintea ta înainte de

acea seară.

Cam așa se petrec balurile la noi, la Liviu. Copii pe ringul de dans, băieți la masă pentru că nu știu să danseze sau pentru că așteaptă să fie invitați de o anumită fată, fete care gândesc la fel. Și toată lumea șezândă așteaptă, și așteaptă. Eu zic că mai bine aștepți decât să împarți cărți de vizită din balon.

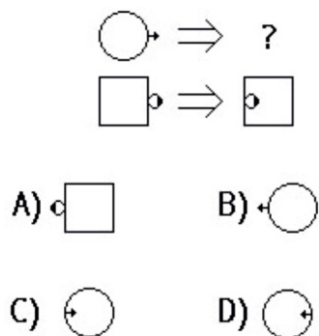
Dupa ce miss și mister au fost anunțați, se pornește tornada. Nu pot spune că Sandy nu se compară cu ceea ce urmează, dar cumva, pe undeva, sunt oarecum rude. Vobesc de etapa „cheamă taxi”, unde absolut toți elevii de la bal se înghesuie pentru a prinde cât mai repede un taxi să îi ducă acasă sau în clubul în care au făcut rezervare de o săptămână, clubul ăla foarte fițos în care toate celebritățile locale merg și unde muzica este „pe repeat”. Sincer, mi se pare foarte prost inspirat momentul ăsta de „fugă”, dar, din nou, spiritul de turmă tronează asupra rațiunii. Foarte trist. De curiozitate aș sta la un bal până la sfârșit de tot, dar înăuntru, nu afară. Măcar e mai cald în incinta restaurantului.

Și acum, cred că sunteți siguri că dacă m-ați întreba cum a fost, aș zice că nu mi-a plăcut. Aceste părți pe care le-am subliniat, sau cel puțin am încercat, nu mi-au plăcut, dar, în rest, a fost o atmosfera plăcută, atât între elevi, cât și între elevi și profesori.

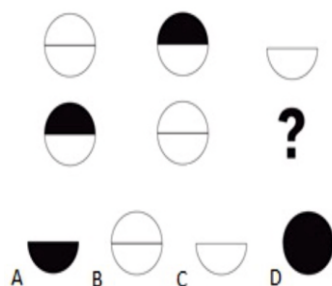
E târziu și următorul bal este departe.

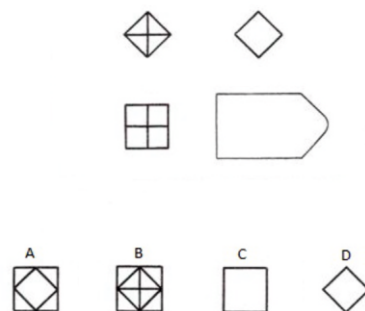
Te crezi deștept?

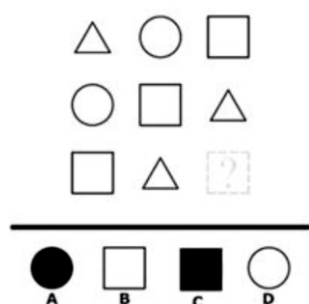
1

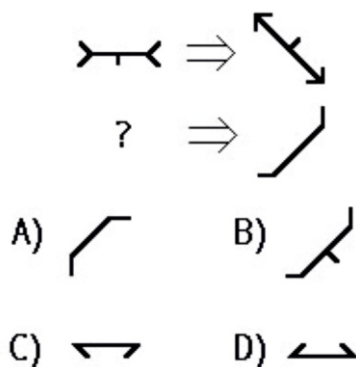
2

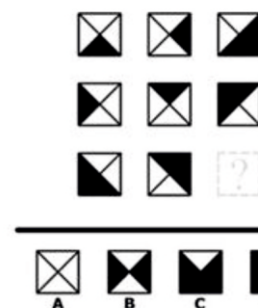
3

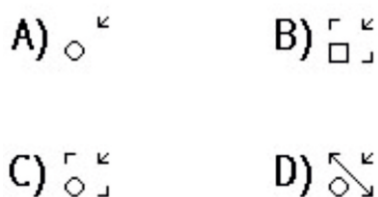
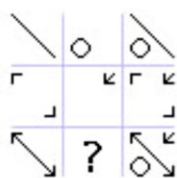
4

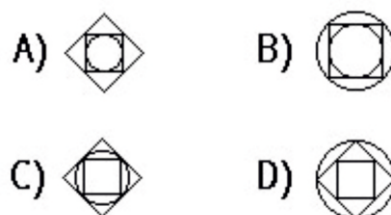
5

6

7

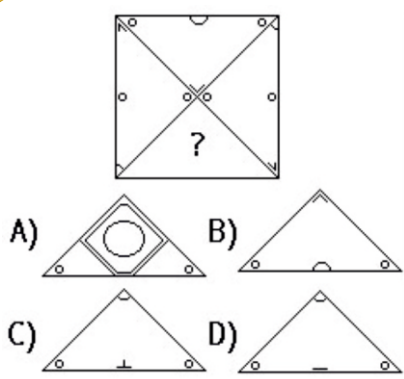

8

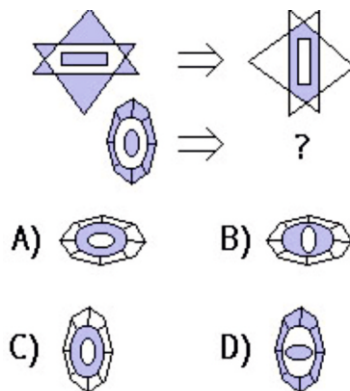

Let's take a break

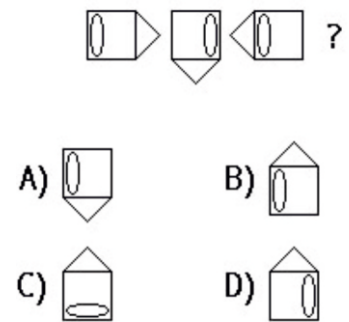
Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

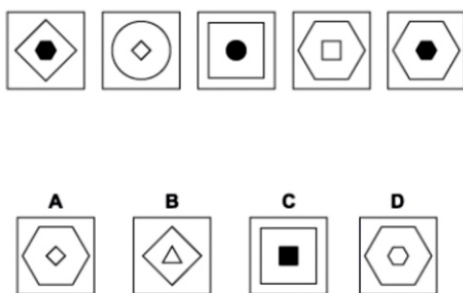
9

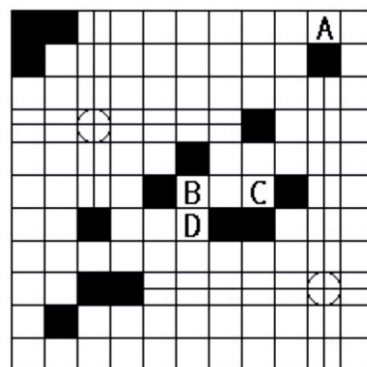
10

11

12

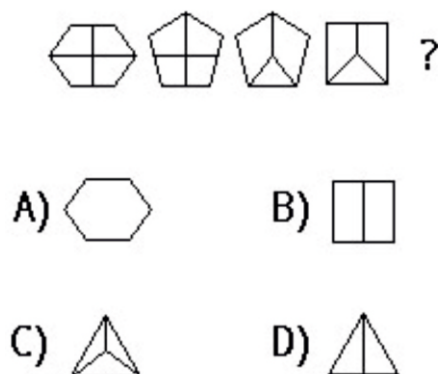

13

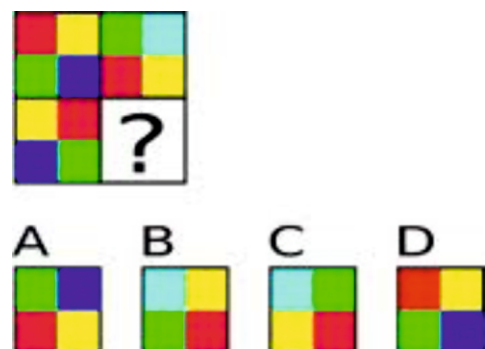
2, 3, 5, 9, 17, ?

- A) 23 B) 26
C) 31 D) 33

14

15

16

Nr. întrebare	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Răspuns	C	C	C	D	C	D	A	C	B	A	D	C	D	B	A	C

0-5 puncte

Păi... treba ta cum te crezi.

Legile științifice nu te interesează: orice ar spune Măria Sa Matematica sau Fizica sau Chimia, tu tot la convingerile tale rămâi. Trăiești mai mult în tine decât lângă tine. Trăiești mai mult în interior decât în exterior. Aștepti ca ceilalți să se schimbe pentru a se potrivi cu tine, la fel cum cafeaua își modifică forma în funcție de cana în care este turnată. Și, când Pământul te atrage cu forța de atracție gravitațională pe suprafața lui, ce te faci?

6-10 puncte

**Păi... tu ce zici?
„Bine că ești tu deștept“**

Fiind conștiincios până la final (finalul orei, finalul zilei sau finalul lumii), radiera ți-e mâna ta dreaptă, iar pixul, cea stângă. Scrii, ștergi, scrii, ștergi, până îți iese ceea ce ți-ai propus și **CHIAR** niciodată nu renunți înainte de a reuși (iar, atunci, renunțarea devine validarea victoriei). Și ce-i că nu știai de la început că $2 + 2 = 4$, dacă, până la urmă, ai învățat?

11-16 puncte

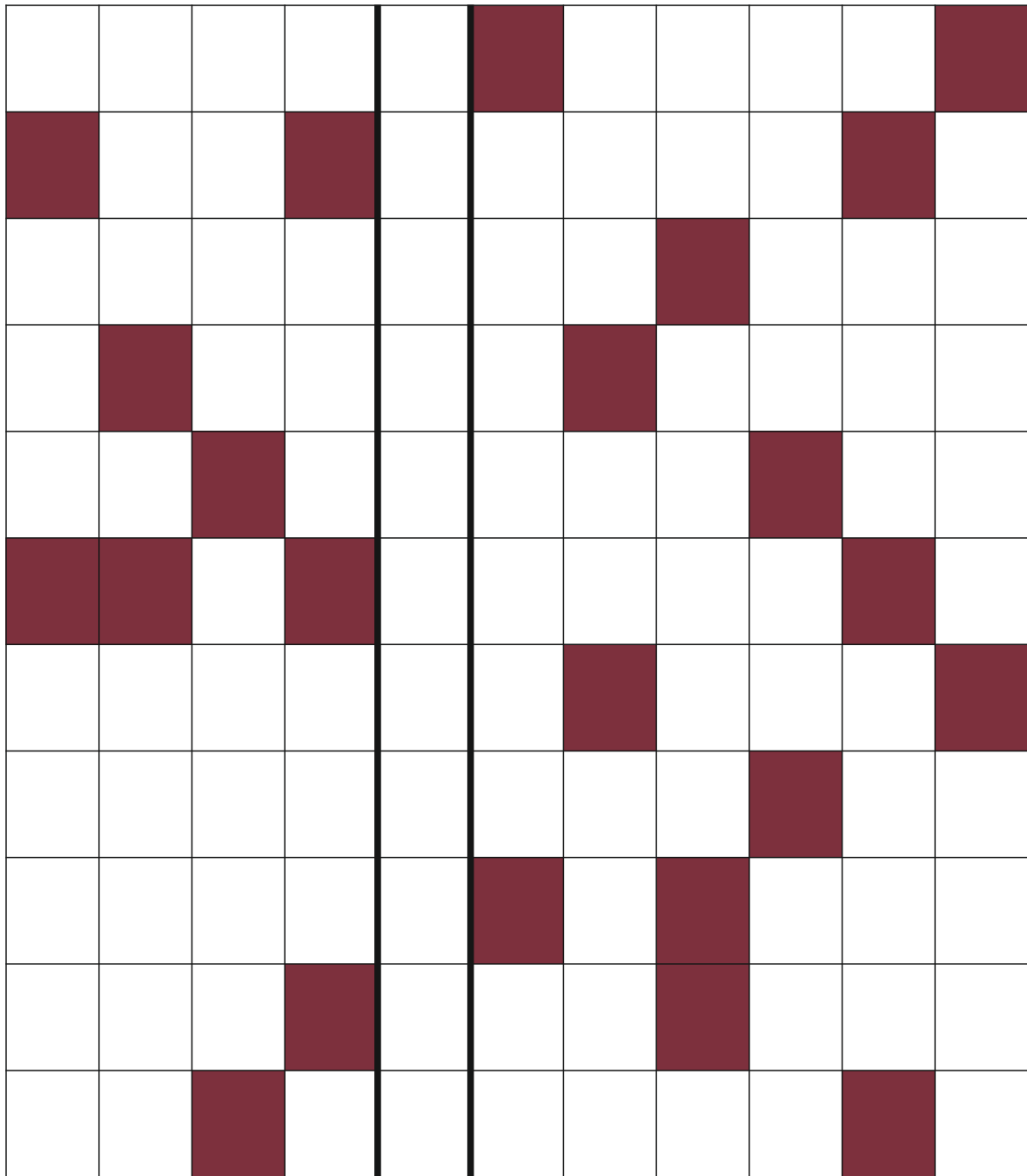
Păi.... ești deștept!

La fel de precis ca un compas sau un liniar, îți dai mereu seama cu ce te confrunți și poți aprecia cu exactitate lungimea pericolului. De aceea îl eviți întotdeauna! Când nu ai de calculat unghiuri, laturi, adunări, scăderi, înmulțiri sau împărțiri, găsești tu altceva de măsurat. Minciuna are fix 10 metri jumate și picioare de 1 metru 20, așa-i?

Rebus

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

Rebus

Orizontal

1. Ce mănâncă, de obicei, copiii cumiți, dimineața, cu lapte/... fără egal (magazin)
2. La (în engleză)/ Unul dintre termenii pe care prof. de geogra și cere când te asculă, adică predă/ Întotdeauna vei vrea să fi primul ca ea în alfabet
3. Persoană cu picioare lungi și nu, nu-i fată - răspunsul (cu î)/ Final de steag!
4. O vocală a mirării!/ O persoană lipsită de ... rezolvă mai greu neînțelegerile/ Împreună cu Alt și Delete te scapă de orice
5. Din setul parolă, pe lângă *user* face parte și.../ Animalul de companie al lui Valdemort era un mai mare/ Pofim?
6. Albină în engleză (fonetic)/Tezele au pus ... la cheful inexistent de învățat/ „Dă-mi un ...” (A. Andreson)
7. O plimbare de modă veche/Recipient de plastic
8. Colecție de piese folosită în Games of Thrones/ Sau, în engleză
9. Sinonim contextual (la infinitiv) al cuvântului uimește-mă/ Formație suedeză, de muzică (fonetic, românește)
10. La porc/ Conducătorul Rusiei, o vreme/ Ce-ți spune bunica de fiecare dată când mergi la ea (trad. în engleză)
11. Oftatul lui Mr Bean/ Și acum mimează, la Activity, „mama lu' proces ...”/ Ce strigi când te lovești sau îți pică fisa

Vertical

1. Clasa „sașilor“ din CNLR/ Fel, tip, gen/ Când vezi că e fără un și nu se sună decât la fix, pui capul înapoi pe bancă
2. Gen de muzică pe care unii cred că îl practică/ Un emoticon care începe așa : / Rimează cu atlas
3. Cuvânt cu o intonație nouă, de când cu robotzii/ Crișana, Maramureș și...
4. Litera cu care încep toate negațiile/ Când nu ai o mână bună la poker zici .../ Colegii trebuie să fie ca un ... unitar/ ... de la vendeta
5. Ghici!
6. Ce enervant e când ajungi acolo și nu știi dacă să tragi sau să împingi ușa/ Unitate de măsură
7. Te .../ Paul Popescu/I-a furat vulpea cașul
8. Ce spui când nu știi (în engleză)/ Legumă recomandată dar nu și pentru o respirație proaspătă/ Și mai spui asta și când în sfârșit înțelegi ceva
9. Final de cadet!/ Vitamină (fonetic)/ Toate lecțiile din generală se țineau pe PC în ...
10. Geniu devorator de dulciuri și cam cocoșat (manga-anime)/ Arma elfilor, în general/ „Basul și cu ... mare”
11. Capătul șiretului/ *duck face* sau ca o ...

Sudoku

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 4, nov.-dec. 2012

3	7		8		5			
5	6			9	2	3		
	8		6					
		4	9					
			5	8		9	1	
7								
				4				5
		8					7	
			3				9	

grilă preluată de pe site-ul hangman.ro

Sudoku

1	5	2	6	4	9	8	7	3
8	9	4	3	1	7	5	2	6
6	3	7	2	8	5	1	4	9
7	1	9	8	5	3	4	6	2
3	2	5	1	6	4	9	8	7
4	6	8	7	9	2	3	1	5
5	7	1	9	2	8	6	3	4
9	8	3	4	7	6	2	5	1
2	4	6	5	3	1	7	9	8

grilă preluată de pe site-ul hangman.ro

Rebus

1. Chems
2. Elastic
3. Ursul doarme
4. Călcatea
5. Sticlă cu otravă
6. Volfied
7. Omul negru
8. Mario
9. Păcălici
10. Lupta cocoșilor
11. Mima
12. Telefonul fără fir
13. Lapte gros
14. De-a datea
15. Hoții și polițiștii
16. Coarda
17. Nu te supara, frate!
18. Rândunică, mută-ți cuibul!
19. Tetris
20. Șeptică
21. Popa prostu'
22. De-a v-ați ascunselea
23. Fazan
24. Baba oarba
25. Împărat și îmi dai
26. Declar război
27. Șotron
28. Frunza
29. Rațele și vânătorii
30. Friptea
31. Pac-pac
32. Flori, fete sau băieți